

Obsah

1. Požehnání (23. neděle v mezidobí, Mt 18,15–20).....	7
2. Odpuštění (24. neděle v mezidobí, Mt 18,21–35).....	8
3. Závist (25. neděle v mezidobí, Mt 20,1–16a).....	9
4. Dárek z jeřabin (26. neděle v mezidobí, Mt 21,28–32).....	10
5. Hrozny (27. neděle v mezidobí, Mt 21,33–43).....	11
6. Svatba (28. neděle v mezidobí, Mt 22,1–14).....	12
7. Povinnosti (29. neděle v mezidobí, Mt 22,15–21).....	13
8. Cedulka (30. neděle v mezidobí, Mt 22,34–40).....	14
9. Výkres (31. neděle v mezidobí, Mt 23,1–12).....	15
10. Výlet (32. neděle v mezidobí, Mt 25,1–13).....	16
11. Besídka (33. neděle v mezidobí, Mt 25,14–30).....	17
12. Dobročinnost (slavnost Ježíše Krista Krále, Mt 25,31–46).....	18
13. Sami doma (1. neděle adventní, Mk 13,33–37).....	19
14. Roráty (2. neděle adventní, Mk 1,1–8).....	20
15. Světlo světa (3. neděle adventní, J 1,6–8, 19–28).....	21
16. Zvěstování (4. neděle adventní, Lk 1,26–38).....	22
17. Jméno (svátek Svaté rodiny, Lk 2,22–40).....	23
18. Tříkrálová sbírka (svátek Křtu Páně, Mk 1,6–11).....	24
19. Zimní odpoledne (2. neděle v mezidobí, J 1,35–42).....	25
20. Nový kamarád (3. neděle v mezidobí, Mk 1,14–20).....	26
21. Rvačka (4. neděle v mezidobí, Mt 1,21–28).....	27
22. Horečka (5. neděle v mezidobí, Mk 1,29–39).....	28
23. Ztráta (6. neděle v mezidobí, Mk 1,40–45).....	29
24. Prach (1. neděle postní, Mk 1,12–15).....	30
25. Přehlídka (2. neděle postní, Mk 9,2–10).....	31
26. Křížová cesta (3. neděle postní, J 2,13–25).....	32
27. Věřím (4. neděle postní, J 3,14–21).....	33
28. Nová flétnistka (5. neděle postní, J 12,20–33).....	34
29. Kočičky (6. neděle postní – Květná neděle, Mk 14,1–15,47).....	35
30. Velikonoce (slavnost Zmrtvýchvstání Páně, J 20,1–9).....	36
31. Nevěřící Martin (2. neděle velikonoční, J 20,19–31).....	37
32. Oběd (3. neděle velikonoční, Lk 24,35–48).....	38
33. Vedoucí (4. neděle velikonoční, J 10,11–18).....	39
34. Schůzka (5. neděle velikonoční, J 15,1–8).....	40
35. Dort (6. neděle velikonoční, J 15,9–17).....	41
36. Hry (7. neděle velikonoční, J 17,11–19).....	42

37. Vigilie (slavnost Seslání Ducha Svatého, J 15,26–27; 16,12–15).....	43
38. Šaty (slavnost Nejsvětější Trojice, Mt 28,16–20).....	44
39. Neděle (9. neděle v mezidobí, Mk 2,23–3,6).....	45
40. Mobil (10. neděle v mezidobí, Mk 3,20–35).....	46
41. Školní akademie (11. neděle v mezidobí, Mk 4,26–34).....	47
42. Kuchařka (slavnost Narození sv. Jana Křtitele, Lk 1,57–66; 80).....	48

Milí kněží, katecheté, rodiče, členové rodin, animátoři...,

máte před sebou další příběhy k nedělním samolepkám pro nadcházející školní rok 2017/18. Tato nová sada obsahuje 43 příběhů z života dvou prvňáčků, Jonáše a Johanky, tak jak jim je školní rok přinášel. Příběh vychází z konkrétních veršů úryvku evangelia, jsou uvedeny vždy v záhlaví, tak aby děti porozuměly, že Písmo souvisí se zcela běžnými denními situacemi, které dobře znají. Určitě si s Vámi rády na dané téma popovídají a doplní vlastní zážitky. Tím se naplní náš záměr nenechat texty Písma uzavřené ve stěnách kostela, fary či třídy, ale umožnit jim, aby pronikly do myšlení a jednání svěřených dětí.

Jako v minulých letech vychází s metodickou příručkou také sešit velikosti A6, kam si děti lepší samolepky k jednotlivým tématům. Ke každému příběhu je v sešitku také omalovánka s myšlenkou na zapamatování. Celou sadu (metodiku, samolepky a sešitek) si můžete objednat na Centru pro katechezi v Olomouci. Také původní příběhy, které se věnují přímo nedělním evangelijním textům cyklu A/B, najdete na našich stránkách www.katechetiolo-mouc.cz.

Poznámka:

Se staršími dětmi je vhodné přečíst úryvek evangelia vícekrát, probrat podobné situace ve Vaší farnosti. K tomu mohou pomoci návodné otázky za textem.

Metodika nenahrazuje výuku náboženství, je pouze inspirací, jednou z mnoha přístupových cest k setkání s Bohem (Ježíšem) skrze Písmo. Kéž Vám, kteří se věnujete dětem ve farnosti, Pán žehná a doplní svým Duchem naše lidské nedostatky.

Boží požehnání, mnoho nových nápadů a inspirace pro Vaši službu

pracovníci Centra pro katechezi v Olomouci

V Olomouci 3. dubna 2017

Požehnání

„Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

„Jonášííí, počkej na mě!“ z mírného návrší zakmitaly nové červené botičky, nad nimi zavlála světlá sukýnka a úplně nahoře poskočily dva žluté culičky s krásnými mašlemi. Johanka doběhla kamaráda a udiveně se zastavila. „Kde máš tu svou aktovku?“ Růžový medvídek houpající se na jejím batůžku se teď mírně nahnul, jak Johanka zvědavě nakoukla za Jonáše, kam svůj batůžek schoval.

„Já jsem si dal batoh do kostela už včera, když jsme tam odpoledne uklízeli,“ sdělil hrdě Jonáš svůj náskok. Blížili se ke kostelu. Dnes bylo kolem docela živo. Sluníčko hřálo, a tak ve stojanu stálo plno kol a koloběžek, na parkoviště se sjížděla další auta. Když nakoukli dovnitř, uviděli schůdky před oltářem zaskládané školními batůžky všech barev a velikostí. Johanka si sundala svůj ze zad a poprosila Jonáše: „Zaneses mi ho dopředu? Já se tam bojím jít!“ „Ukaž, já ho někam položím,“ vzal rytířsky Jonáš batoh s medvídkem a umístil ho pěkně doprostřed, vedle svého. Mezitím došla do kostela i Johančina babička a Jonáš zmizel v sakristii. „Babi, co to znamená, když se žehnají aktovky?“ zašeptala v lavici Johanka. „Tím prosíme Pána Boha, aby tě ve škole chránil, aby ti šlo učení a abys zvládala všechny úkoly a práce,“ odpověděla babička. „A Jonáš to ví?“ starala se Johanka. „Určitě, když ti to nabídl,“ usmála se babička. Pak už hrály varhany, přišel pan farář a průvod ministrantů i s Jonášem, který nenápadně na Johanku mrknul. Pan farář četl z tlusté knížky a říkal, že to požehnání platí pro úplně každý den celého školního roku. Nad batůžky udělal velký kříž a postříkal je vodou z baňaté konvičky, kterou mu Jonáš držel. Na konci mše pozval děti dopředu, každý si dal svůj batůžek na záda a dostal na čelo křížek. Johance se to moc líbilo. „Jak to, že na mém batůžku není nic vidět, když to platí napořád?“ vyhrkla na Jonáše, sotva se po mši setkali před kostelem.

„Já vlastně nevím, jak to funguje,“ přiznal Jonáš. „Ale pan farář nám říkal, že stačí, když tomu každý den budeme věřit. A když se nám něco nepodaří, tak máme poprosit nějakého kamaráda, aby nám to připomenul, abychom si na dnešek vzpomněli. A máme při tom poprosit Pána Ježíše, ať nám pomáhá.“ „Ale já přece nechodím do kostela,“ namítla Johanka. „To nevadí, Pánu Ježíši to klidně říct můžeš. A připomenu ti to já nebo tvoje babička,“ uzavřel Jonáš debatu a oba se dali do běhu. Zítra jdou poprvé do školy a doma je čeká slavnostní oběd. Mňam!

Otázky: *Těšíš se do školy? Proč? Co je to požehnání? Máš nějaké nové věci? Myslíš, že mají všechny děti na světě to, co potřebují? A děti v Česku? Žehnají se u vás školní batůžky?*

Modlitba: *Pane Ježíši, jsem moc rád, že mám věřící ... rodinu ... sourozence ... kamarády ... spolužáky, se kterými se mohu pomodlit a o něco tě poprosit. Děkuji ti za pěkné věci, co mám. Děkuji za tvoje ujištění, že jsi vždycky s námi, že nikdy nejsem sám.*

Požehnání platí, kdykoliv o něj Pána Ježíše s někým znovu poprosíš.

Odpuštění

„Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“

Děti už měly první týden školy za sebou. Trochu je mrzelo, že nesedí spolu, ale Johanka se rychle skamarádila se sousedkou Aničkou a Jonáš si začal povídat s Honzíkem. A ve středu došlo k veliké hádce. Začalo to tak, že si Jonáš toho rána zapomněl doma svačinku. Maminka musela dnes někam brzy odjet. Všechno mu sice připravila, ale Jonáš nechal po snídani balíček na stole. O přestávce, když všichni svačili, byl smutný. Měl hlad, Johanka se vesele smála s děvčaty a vůbec si ho nevšímala. Právě dojedla poslední zbytek makového koláče. Naštvaný Jonáš se k ní přiloudal: „Mohlas mi aspoň kousek nechat!“ „Proč?“ divila se Johanka. Ale Jonáš se otočil a šel zpátky do své lavice trucovat. „Ten je ale divný,“ uslyšel za sebou Katčinu poznámku a dívčí smích. „Nesměje se s nimi i Johanka?“ mračil se Jonáš ještě víc. Když v poledne zazvonilo, popadl své věci, ani se neohlížel. V jídelně si sedl schválně mezi kluky tak, aby na Johanku nezbylo místo.

„Ty ses na mě zlobil? Promiň, nevěděla jsem, že máš chuť na naše koláče,“ usmívala se na něj Johanka před školou. Jonáš chvilku přemýšlel, ale pak se rozhodl, že Johanku za svůj hlad potrestá. „Zlobím se pořád. Jsi pěkně sobecká, zbaštíš všechno nejlepší. V létě na pouť jsi mi snědla celou cukrovou vatu. A snědla jsi mi u nás čokoládového medvídka,“ vyčetl Johance všechno, nač si vzpomněl. „Vždyť jsi mi to obojí dal,“ chtěla říct Johanka, ale v tom se taky naštvála. „Jsi lhář a protiva. Divím se, že jsem se s tebou tak dlouho kamarádila. Už za mnou nikdy nechod!“ křikla přes rameno a utíkala domů, aby Jonáš neviděl slzičky, které se jí kutálely po tváři. „Tak ať!“ dupal Jonáš naštvane domů a kopal do všeho, co mu přišlo pod nohu.

„Proč sis nevzal svačinu? Měls asi hlad, že? A kde je Johanka?“ přivítala ho maminka otázkami. Jonáš začal mít dojem, že se něco pokazilo. Jen nevěděl přesně co, a tak byl celé odpoledne zticha. Až se maminka bála, že onemocněl. „To od tebe vůbec nebylo hezké, cos Johance řekl. Trocha statečnosti by ti dopoledne víc slušela,“ napomenula ho maminka, když všechno zjistila. „Měl by ses jít omluvit!“ „Já?“ nechtělo se do toho Jonášovi. „Ona mi taky nadávala.“ „Ale ty jsi ministrant a víš, co říká Pán Ježíš. Přátelství s Johankou ti za to stojí, nebo ne?“ Vtom se ozvalo zaklepání a vešla Johanka s krabíčkou. „Můžu?“ „Pojď dál,“ vítala ji maminka. „Jonáši, promiň mi, prosím, všechno to škaredé, co jsem ti řekla,“ vyhrkla Johanka. „Babička říkala, že když mají chlapi hlad, tak jsou..., no, jako ty dnes. A tak jsme ti spolu upekly muffiny. Ale některé se mi trochu připekly.“ „Jéééé,“ rozzářil se Jonáš a nedíval se na muffiny, ale na svoji perfektní kamarádku. „Fakt je nejlepší ze všech, musím si dávat pozor, ať se na mě už nikdy nerozzlobí,“ pomyslel si.

Otázky: Kvůli čemu se nejčastěji hádáš? Dokážeš druhému ustoupit? Umiš se omluvit? Jak? Co děláš, když ti někdo ublíží? Když tě rozzlobí? Víš, že odpustit znamená už nikdy nepřipomínat?

Modlitba: Pane Ježíši, odpouštění bolí. Ale ty jsi milosrdný, stále nám odpouštíš, každý den, kdykoliv tě prosíme. Pomůžes mi, abych se to naučil i já?

Když se na někoho rozzlobíš, musíš si dávat pozor na ošklivá slova.

Závist

„Vezmi si, co ti patří, a jdi! Já chci tomu poslednímu dát jako tobě; nemohu si se svým majetkem udělat, co chci? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý?“

Včera se od rána Jonáš snažil pomáhat. Oba starší bratři odjeli s tatškou k babičce opravovat plot a mladší sestřička víc věcí roztáhla, než uklidila, i když tomu tak říkala. Jonáš vyluxoval koberec a mopem vytřel chodbu i schody. Maminka netušila, že mu tatínek uložil, aby se o ni staral jako pořádný chlap, protože jí teď bývá často špatně a musí si lehnout. Když viděl, že po obědě usnula i se sestřičkou, dal se do nádobí. Mávl rukou na kluky, kteří běželi kolem na hřiště, když vtom přišla Johanka. „Jonáši, pomůžes mi s tím drakem? Maminka to moc neumí a on nechce létat?“ „No jo, holka,“ řekl si potichu a předělával uzlíky, aby měl drak vyváženou polohu. „Díky,“ špitla Johanka obdivně, když ho spolu na zahradě vyzkoušeli a on vyletěl do obrovské výšky. „Já ti teď za to pomohu uklízet.“ „Už to skoro mám, akorát poličky a odpadky,“ pochlubil se Jonáš. Za chvíli zavoněla z kuchyně maminčina bábovka a sotva vychladla, přihrnul se zbytek rodiny. Tatínek pochválil kluky, jak byli u babičky šikovní a co všechno spolu udělali, maminka zase řekla, že bez Jonáše by nic nezvládla. A pak dala každému na talíř kus té výborné čokoládové bábovky. Jonáš tu dobrotu slupnul jako první a hrnul se do kuchyně pro přídavek. „Už není,“ smála se maminka a sbírala drobečky, co na ni na tácku zbyly. „Tak jsi mohla dát Johance menší kousek, když tu pracovala jenom chvilku. A Marjánka nedělala vůbec nic, ta nemusela vůbec nic dostat, nebo jenom úplný drobek,“ durdil se Jonáš.

„Jonášku, ta bábovka není odměna za práci, kterou jste dělali. Upekla jsem ji, abyste věděli, že vás mám ráda,“ vysvětlovala maminka. „Tak to jsem se nemusel celý den tak namáhat,“ nechtěl jen tak ustoupit Jonáš. „Jonáši,“ ozval se tatínek, který se taky přišel do kuchyně podívat, „tys mi slíbil, že se budeš chovat jako maminčin ochránce, dokud se nevrátíme. A za to se přece neplatí. Ale protože jsi to tady výborně zvládl, stavíme se zítra spolu na velkou zmrzlinu, chceš?“ naladil tatka Jonáše smířlivěji. Na zmrzlinu šli spolu opravdu jen velmi výjimečně. „A může s námi zítra jít i Johanka?“ zeptal se pro jistotu Jonáš, když si – už úplně usmířený – vzpomněl, že Johanka na zmrzlinu s nikým nechodí. „No, to víš, že může,“ plácl ho spokojený tatka docela chlapsky po rameni.

Otázky: Jak doma pomáháš? Co děláš rád a co nerad? Vadí ti, když má někdo něco jiného než ty? Dokážeš se o svoje dobroty rozdělit s druhými? Co děláš, když vidíš nespravedlnost? Když se děje tobě? Popovídáš si o křivdě s někým dospělým?

Modlitba: Pane Ježíši, občas si hlídám, jestli nemají druzí lepší věci než já. Pak se zlobím a závidím jim. Víím, že je lepší naučit se radovat z toho, co mám, a nezavidět. Dnes ti upřímně děkuji za dobré věci, které mám kolem sebe ... (zkus vyjmenovat).

Když se rozhodneme pomáhat, měli bychom se radovat, co se nám povedlo, ne čekat odměnu.

Dárek z jeřabin

„Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?“ Odpověděli: „Ten první!“ Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království.“

Na svátek svatého Václava se z ranní mlhy vyklubal překrásný den. Barevný, plný sluníčka a vůně hřibů, která přicházela z nedalekého lesíka. Pan farář si užíval té krásy a šel pomalíčku do kostela sloužit slavnostní mši. Najednou zůstal překvapeně stát před Václavovou sochou u kostela. Byla celá pokrytá malými kytičkami ze stébel trávy, větviček a lesních plodů. Skoro se v nich ztrácela. Ale vypadalo to moc pěkně a mile. Zato v sakristii nebyl ani jeden ministrant. „Je pravda, že není škola, ale že by všichni někam odjeli?“ přemýšlel kněz. „Kde jste, kluci, byli?“ ptal se v neděli. „Taková slavnost, a musel mi ministrovat pan kostelník.“ „My jsme byli u dědy.“ „A my na pouti“ „My na výletě“. „Příště se musíme pořádně domluvit předem,“ uzavřel pan farář. „A nevíte, kluci, čím by to mohla být práce?“ ukázal pak ještě na sochu. „To si určitě hrály nějaké holky,“ mávl kluci rukou a oblékali si svoje rochetky.

Na konci mše pochválil v kostele pan farář toho, kdo věnoval svatému Václavu tolik pozornosti. Jonáš se pak šel na sochu podívat zblízka a uviděl na jedné kytičce zbytek Johanciny stužky. Ani se doma po mši moc neohřál a jako detektiv se vydal za Johankou k nim domů. „Johanko, to ty jsi dala na sochu všechny ty kytky? A sama?“ vypytoval se. „Pomáhala mi Natálka, byla se mnou v lese a pak mi skládala kytičky.“ „Cože? Natka?“ divil se Jonáš, „vždyť ta vůbec neví, co je to kostel. Proč by to dělala?“ „Víš, jak nám paní učitelka ve vyučování povídala o svatém Václavovi?“ začala Johanka. „Mně se to moc líbilo. Byl hodný a spravedlivý a statečný. A měl každého rád. Škoda, že jsem ho neviděla živého. Babička mi řekla, že ta socha u kostela, to že je on, a že i když už umřel, ví, co tady na zemi děláme. Myslela jsem si, že by mu to mohlo udělat radost. Natka má kytičky ráda a chtěla mi pomoci. Jí se líbí dělat hezké věci. Pak chtěla ozdobit i kříž u brány, ale už jsme neměly čím,“ vysvětlovala Johanka. „Proč jsi tak přiběhl? Zlobil se někdo?“ lekla se. „To nevím, ale panu faráři se to líbilo, a tak tě dnes vlastně chválil, ale nevěděl, že jsi to ty,“ zamotal se trochu Jonáš.

Když se loudal domů, přemýšlel, jak to, že to napadlo holky, a ne žádného kluka. Dokonce ani jeho samotného ne. „Myslíš, mami, že ještě mohu udělat svatému Václavovi radost?“ „To určitě můžeš, třeba tím, že pak uklidíš zvadlé kytky a poděkuješ Pánu Ježíši za dobré kamarádky ve třídě i za vaši paní učitelku. Můžeme se večer sejít k modlitbě společně,“ slíbila mu maminka.

Otázky: Víš, kdo to byl svatý Václav? A proč je v nebi? Pomáháš někdy při výzdobě – v kostele, doma, ve škole? Povídal sis už s nevěřícím kamarádem o věcech kolem kostela, svatých nebo o tom, že věříš v Boha? Koho jsi už překvapil hezkou věcí, dárkem, kytičkou? Je lepší dělat něco navíc, nebo stačí jen to, co musíš?

Modlitba: Bože, děkuji ti, že každý člověk umí něco pěkného a může dělat druhým radost. Já už umím ..., moji kamarádi umí ... Děkuji ti, že nás máš všechny rád a že se od svatých můžeme naučit tomu, co nám nejde. Děkuji za svatého Václava, jeho víru i statečnost.

Svatý Václav je často zobrazován jako rytíř na koni.

Hrozny

„Když nyní přijde pán vinice, co udělá těm vinařům?“ Řekli mu: „Zlé bez milosti zahubí a vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou odvádět výnos v určený čas.“

„No páni, to je bašta!“ Jonáš seděl na zídce, pusu ulepenou od sladké šťávy a v ruce stopku od právě sněženého hroznu. „Chceš?“ vytáhl ze sáčku další hrozen a podal ho Johance. Jenže se začaly nebezpečně slétat vosy, tak se šli raději oba umýt. „Taťka říkal, že je letos nejlepší úroda a že si nasadíme ještě pár keřů na dvoře.“ „Nám hrozny ozobávají ptáci,“ povzdechla si Johanka. „My jsme museli koupit sítě. A taky máme bezva kocoura. Leží pořád nahoře na verandě a ptáci se ho bojí. Až budu velký, budu mít tolik keřů, abych mohl pořád jíst hrozny,“ zasníl se Jonáš a šel si pro další.

„To by dnes už opravdu stačilo,“ ozval se z okna maminčin hlas. „Raději si vezměte kbelíky a nastříhejte mi hrozny, ať vám je mohu na zimu zavařit.“ „Hrozny se zavařují?“ divila se Johanka. „Taky se z nich dělá víno,“ zatvářil se Jonáš chytře. „To se nappou kuličky do sklenice?“ brala si při řeči Johanka nůžky a začala stříhat. „Mami, jak se dělá víno?“ nechtěl se Jonáš jen tak vzdát oblíbeného tématu. „Hrozny se vylisují ve velikém lisu, vymačkaná šťáva se nechá prokvasit. A až se za nějakou dobu kvašení uklidní, stočí se do sklenic a ty se pak prodávají,“ kontrolovala maminka z okna Jonáše, jestli pracuje, nebo jí. „Ten, kdo má víno, ten je i bohatý,“ rozvíjel dál spokojeně Jonáš svůj sen. „Já budu velice bohatý,“ podíval se na Johanku, která nevěděla, jestli to není hloupost, tak nic neříkala a stříhala. Ale pak ji napadlo: „Kdo ti tam bude pracovat? To přece nenaroste samo?“ „Zaplatím si brigádníky,“ věděl si Jonáš rady. „A co když budou mlsní jako ty?“ „Tak je vyhodím a budeš tam pracovat ty.“ „Já?“ divila se Johanka. „Proč já?“ „No protože to bude i tvoje vinice, budeme ji mít spolu,“ rozhodl se velkoryse Jonáš. „Když já mám ale taky moc ráda hrozny,“ povzdechla si Johanka. „Tak poprosíme obě mamky, babičku a taťku, oni toho zas tolik nesnědí. U nás bude pracovat jenom ten, komu věříme a kdo nás neošidí,“ uzavřel Jonáš své plánování. „Mně to nevadí, když nějaký hrozen sníš,“ mrkl na Johanku, která už měla zase plnou pusu, „protože jinak se ti dá docela věřit a držíš slovo. A to je na holku docela výjimečné,“ pochválil ji Jonáš a sám se divil, jak je z těch hroznů nějak na sladko naladěný.

Otázky: Máte ovocnou zahradu? Co tam pěstujete? Viděl jsi už vinohrad nebo ovocný sad? Co se na vinohradě všechno dělá? Znal hrozny i Pán Ježíš? O čem bylo evangelium? Komu svěřil Bůh svůj národ? Myslíš, že Bůh věří i nám, tady v Čechách?

Modlitba: Pane Ježíši, tys přišel dělat dobro, ale lidé z tvého národa tě zabili. Každý člověk, který dělá něco špatného, se k nim přidává. Pomáhej mi, abych se naučil(a) žít dobře, abys mi věřil a mohl se na mě spolehnout.

Máme se dobře starat o to, co nám Bůh svěřil.
Bůh nám dává důvěru.

Svatba

Řekl mu: „Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“ On se nezmohl ani na slovo.

„Hm, ta svatba je asi velká věc,“ mudroval Jonáš a odkopával na cestě před sebou malý kamínek. „Taťka si musí koupit novou košili a kravatu, a přitom jich má plnou skříň. A já budu mít černé kalhoty a vestu po Vojtovi. Jenže kalhoty jsou mi dlouhé. Tak se mám jít zeptat tvjí maminky, jestli by mi je zkrátila,“ vysvětloval Johance, když se ho zeptala, co to nese. „A to všechno kvůli jednomu dni, který uteče stejně jako ostatní. Ani nestihnu jít s kluky do lesa,“ zatvářil se rozmrzele. „Moje maminka svatbu neměla,“ ozvala se po chvíli Johanka, „ale já bych chtěla svatbu velikánskou. Budu mít dlouhatánské bílé šaty s vlečkou a závoj a hodně družiček a všichni se budou dívat, jak jsem krásná...“ odmlčela se při té představě. „Já se těším akorát na jídlo,“ navázal prakticky Jonáš, „bude tam cukrová a nudlová polévka, brambůrky a spousta limonád.“ „Všichni budou krásně oblečení a budou se usmívat,“ pokračovala ve svém snění Johanka, ale to už byli u nich doma.

„Obleč si ty kalhoty,“ pobídla Jonáše Johancina maminka. „Cože? To se mám jako převlíkat? Nešlo by to jen tak změnit?“ smlouval Jonáš. „Ne, musí ti to sedět, abys na svatbě nevypadal jako tajtrlík.“ „Na mě se nikdo dívat nebude,“ brumlal Jonáš a pomalu rozvazoval tkaničky. Když ho pak šla Johanka vyprovodit, povídá jí: „Až se naše mamka nebude dívat, obleču si tam tričko a tepláky, schválně, co to udělá.“ Plán vzpoury ho povzbudil. A vážně si v sobotu igelitku s převlečením přinesl a schoval ji za sloupem u kostela. Ale pak jen kulil oči. Tak vyzdobený kostel ještě neviděl, všude kytičky a mašličky a hosté ve slavnostních šatech. Teta Jana zářila vedle svého ženicha, měla na sobě něco podobného, co předtím popisovala Johanka. Mamince tekly slzičky a udělaly jí kolem očí tmavé šmouhy. Tatínek se smál a půjčil mamince svůj látkový kapesník, ať je zase krásná.

„Tak kdy se převlíkneš?“ popichovala Jonáše Johanka, která se přišla podívat, jak před kostelem novomanželé tančí. „Teď to nejde, asi později,“ vřadil Jonáš nenápadně igelitku do auta, které je mělo odvézt na hostinu. Ve svatebním sále přešla Jonáše odvaha úplně. Tady by vážně nechtěl být tím tajtrlíkem. S motýlkem pod krkem se cítil docela důležitý. Tušil taky, že by se maminka s tatínkem rozzlobili, že by jim svým převlečením svatbu pokazil. Vlastně chtěl patřit ke všem ostatním, co se tu veselí, radují a na slavnost byli připraveni.

V pondělí pak převyprávěl Johance nedělní evangelium, aby se mu náhodou nesměla, že je zbabělec. Ale ona řekla, že jí to nevadí, že to s tím převlékáním stejně nebyl moc dobrý nápad.

Otázky: Byl jsi už na svatbě? Nebo na veliké hostině? Může tam přijít každý, kdo jde kolem? Co je potřeba připravit, vzít s sebou? Proč chtějí lidé hezky vypadat? Myslíš, že nedělní mše je taky hostina?

Modlitba: Pane Ježíši, ty nás zveš do svého království na hostinu. Mám radost, že jsi pozval i mě, chci se dobře připravit, abych se ti líbil, až se setkáme.

Na svatbu se oblékáme tak, abychom byli pro ostatní příjemní a sváteční. I mše svatá je slavnostní setkání s Bohem a lidmi.

Povinnosti

„Odevzdejte tedy to, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

„Maminko, mě už to ve škole nebaví,“ vrtěl se Jonáš nad písankou. „Jonášku, hezky piš, ať máš úkol hotový a pohlídáš mi Marjánku. Vezmeš ji chvíli ven, třeba pak rychleji usne.“ „Maminko, já bych byl třeba zítra doma a budu ji celý den hlídat, jestli chceš.“ „Co se děje, Jonáši?“ nakoukla mu maminka do sešitu. „Piš to pěkněji, podívej, jak se ti ta písmenka klátí, to se paní učitelce nebude líbit. Mně se to tedy nelíbí,“ povzdechla si maminka. „Já nechci psát,“ položil Jonáš pero, „mě to nebaví.“ „Tak co se stalo? Povíš mi to sám nebo se mám stavět ve škole?“ postavila se maminka proti synkovi a podívala se mu do očí. „Johanka má v deníčku plno kytiček a hvězdiček a paní učitelka ji chválí každý den..., pozná už tolik písmenek..., a ostatní kluky to taky nebaví,“ dodal Jonáš své stížnosti váhu několika argumenty. „Aha, tak vy jste se proti škole spikli,“ pochopila maminka. „A kdo to spískal? No, Jonáši?“ maminčin přísný hlas ho docela vylekal. Tentokrát to vypadá, že ho maminka chránit nebude. „Vaškovi a Vojtovi psaní ze začátku taky moc nešlo,“ připustila pak maminka, „ale počítat uměli od začátku nejlépe ze třídy. A to ty taky umíš. Každému něco jde a něco ne, všichni se někdy musí víc snažit. Vážně tě ještě paní učitelka za nic nepochválila?“ nezdálo se to mamince. „Ale ano, když jsme byli na vycházce, tak se nás ptala, co známe, a já jsem poznal všechny stromy. A taky trochu rozeznám ptáčí zpěv, to mě naučil Vojta. Paní učitelka se moc divila.“ „No vidíš, děvčata se to budou muset všechno teprve naučit,“ uklidňovala ho maminka. „Paní učitelka říkala, že mám stránky v sešitě ušmudlané,“ pokračoval Jonáš. „Aspoň si zapamatuješ, že si máš vždycky před psaním umýt ruce, to ti přece já taky říkám pořád. Myslíš, že bych vám s neumytýma rukama mohla třeba vařit jídlo?“ Jonáš se rozhlédl po kuchyni, viděl, že je tu všechno čisté. „Ale já jsem už klukům řekl, že od zítřka do školy chodit nebudu. Že tu doma máme moc práce, když teď taťka jezdit pryč.“ „Tak dost!“ začínala se maminka zlobit. „Kdyby každý utíkal před tím, co mu nevoní, tak bychom všichni umřeli hladu a ve špině. Myslíš, že pro mě, pro taťku nebo pro kluky je všechno jednoduché? Napadlo tě, co by si řekla třeba Johanka? Myslíš, že by se kamarádila se zbabělcem, který se hned u první překážky vzdává?“ Nastalo dlouhé ticho. Pak se ozval Jonáš: „Nemohla by ses, maminko, pomodlit, aby mi to šlo lépe? Víš, jak to pan farář říkal na začátku roku u těch aktovek?“ „Já se za tebe modlím, Jonášku, pořád a určitě dnes spolu přidáme i tvou školu. Ale tím se ještě úloha sama nenapiše. Vezmi pero a bojuj. A klukům zítra ve škole řekneš, že to ještě zkusíš. V neděli na mši spolu poprosíme i za ně.“

Otázky: Co tě baví a co ne? Za co tě chválí doma, ve škole? Kdo s tebou píše úkoly? Co baví tvou mamku a co dělá nerada? Víš, co dělá taťka nebo mamka v práci? Učíš se poctivě pracovat? Modlíš se za to, co ti nejde?

Modlitba: Pane Ježíši, ty nás učíš, že je potřeba plnit zadané úkoly, i když se nám nechce nebo nám to nejde. Děkuji ti, že se můžeme modlit, abys nám pomáhal a dařilo se nám i ostatním.

Když se budu upřímně modlit, určitě mi dá Bůh sílu, abych své úkoly zvládl.

Cedulka

„Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“

„Jonáši, tady je cedulka ‚do sedmi let s dozorem‘,“ slabikovala Johanka plechovou tabulku u průlezek. „Co to znamená?“ „To znamená, že mě musíš hlídat, abych z nich nespadol, protože budu mít sedm roků až po Vánocích,“ zamyslel se Jonáš. „A tys už sedm měla o prázdninách,“ dodal. „Děcka, slezte z těch průlezek, tam sami být nesmíte,“ mával na ně z chodníku francouzskou holí nějaký starší pán. „Ale já už mám sedm a Jonáše hlídám,“ ozvala se nebojácně Johanka. Pán pokrčil rameny a šel pomalu pryč.

„Mami, proč nesmí Jonáš na ty nové průlezky v parku?“ ptala se Johanka doma. „Přece aby se jemu a ostatním malým dětem nic nestalo, nejsou tak obratní jako starší a mají různé nápady,“ vysvětlila jí mamka. „A kdo tam tu cedulku dal? Někdo, kdo Jonáše a ty děti zná?“ vyptávala se Johanka dál. „To platí obecně pro všechny malé děti, taková ochrana, aby si neublížily.“ „To je má asi někdo všechny rád, když se o ně stará a dává jim na ochranu takové cedulky,“ vysvětlila si Johanka a rozběhla se k Jonášovi. Ten byl trochu uražený, že Johanka na průlezky může a on ještě ne. „Jonáši,“ zářila Johanka, že nese dobrou zprávu, „ten člověk, co tam tu cedulku dal, má radši tebe než mě. Protože tebe chrání, aby sis nenatloukl, kdežto já už můžu klidně spadnout a je mu to jedno.“

„No vy dva jste dobří,“ rozesmál se na celé kolo Vojta, který je poslouchal. „Takové cedulky jsou tu hlavně proto, abyste něco nerozbili.“ „Náhodou to Johanka vysvětlila správně,“ zastal se jí taťka. „Život každého člověka je vzácný a důležitý, obzvláště dokud je křehký jako u dětí, musí ho ostatní chránit. Naše země si vytvořila zákony podle křesťanství, podle Desatera. To znamená, že měly chránit lidi před zlem. A před zbytečnými úrazy taky,“ dokončil taťka dlouhou řeč. „Co je to Desatero?“ vyzvíдалa Johanka. „To jsou příkazy, které dal židovskému národu sám Bůh. Měly ho ochránit před zlem, které lidem hrozilo od nepřátel v okolí. A taky je měly naučit žít správně, tak aby tento národ nikdy nezanikl. Lidé se podle nich učili, že se nesmí krást, lhát, podvádět, zabíjet se, že si nesmí ubližovat. Nám to dnes přijde úplně samozřejmé, ale pro některé národy to obvyklé není.“ „Někteří lidé se to dodnes nenaučili,“ podotkl Vojta. „A který zákon byl úplně první? A který je nejdůležitější?“ chtěla vědět Johanka. „Že se máme mít rádi,“ vpadl do toho Jonáš. „I když jsou ostatní zlí?“ nezdálo se to Johance. „Máme mít rádi Pána Boha úplně nejvíc ze všeho a ostatní prý už půjde samo,“ zakončil svérázně Jonáš a vrhli se s Vojtou na mamčinu tvarohové buchty.

Otázky: Jaké bývají tabulky třeba v parku, v zoo, v lese, na silnici...? Kdo je tam dává? Proč je máme poslouchat? K čemu je policie, vojáci? Proč jsou někteří lidé neposlušní, zlí? Nevadí ti křik a tresty, nebo raději poslechněš sám?

Modlitba: Pane Ježíši, ty nám říkáš, že nejdůležitější věc na světě je umět mít rád. Tebe a pak všechny lidi, kteří jsou kolem. Ale s lidmi to někdy nejde, je to na mě ještě moc těžké. Jsem rád, že mě to učí moje rodina. A hlavně že ty mě máš rád pořád a budeš mi stále pomáhat. Děkuji ti.

Která cedulka u starého lomu tě víc ochrání:
Vstup zakázán nebo vstup na vlastní nebezpečí?

Výkres

Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.

Jonáš se zkoumavě podíval na taťku, který se právě vrátil z první rodičovské schůzky ve škole. Nemračí se? Nebude mu hubovat? Co všechno asi paní učitelka požalovala? Ale taťka nic. „Všechno je v pořádku, maminko,“ zahalasil ke kuchyni a zmizel na dvůr. „Jonáši, pojď mi pomoci pohrabat listí a uklidit opěrky, ať mohu zase kousek záhonů zrýt,“ zavolal z chodby. „Kdo je to ta Nikolka?“ začal taťka po chvílce práce. „Všude visí její výkresy a dokonce nějaká vyšitá dečka. Paní učitelka ji velice chválila, prý už ve školce vyhrála několik výtvarných soutěží,“ vyptával se, zatímco pravidelně obracel rýčem tmavou hlínu. „Ále,“ zamračil se Jonáš a šel vysypat koš s listím na kompost. „Já ji moc nemám rád,“ přiznal se, když si vzal zase své malé hrábě. „No, no, udělala ti něco?“ taťka se moc neohlížel a ukrajoval dál uťapaný záhon, protože se začínalo pomalu stmívat. „Mně ani ne,“ na to Jonáš, „ale Johance pořád poroučí. Třeba aby jí podala pouzdro, nebo ořezala tužku, nebo otevřela knížku. Včera si s ní musela Johanka vyměnit svačinu, protože Nikola měla chuť na její pomazánku.“ „A proč se Johanky nezastaneš?“ ptal se taťka. „Já se mezi holky nepletu. A navíc by se mi Nikola vysmála, že neumím kreslit a chci se nad ni vytahovat. Ona se tak posmívá skoro každému.“ „Hm, hm,“ na to taťka a chvíli pracovali tiše. „Výkresy si většinou bere domů a pak je donese vždycky hotové. To je divné,“ dodal ještě Jonáš. „Jeden výkres máš na nástěnce i ty, a docela ujde,“ pochválil ho tatínek. „No právě! Měli jsme nakreslit, co se nám líbilo o prázdninách. Já i Johanka jsme kreslili rozhlednu, jak jsme šplhali po těch schodech nahoru a jak jsme z ní daleko viděli. Johance se to moc povedlo. A jak jsme se vrátili po přestávce, měla Johanka na výkrese takové divné fialové čáry. Paní učitelka říkala, že je to škoda, že to s tím úplně pokazila. Ale Johanka mi pošeptala, že ty čáry tam ona neudělala.“ „Už jsi něco vypátral?“ věřil taťka v Jonášův smysl pro spravedlnost. „Jo, takovou fialovou pastelku má jenom Nikola, ona má nové veliké pastelky, všem se nám s nimi chlubila. A navíc nemá ráda, když někdo pěkně maluje. A Johanku nemá vůbec ráda,“ vyhrllil se sebe Jonáš. „A co na to Johanka?“ chtěl vědět taťka, jak to dopadlo. „Řekla, že je to v pořádku, ale pak potichu brečela a brala si od Aničky kapesník.“ „Aha,“ poznamenal taťka a šli domů, protože už byla tma. Taťka pak někam odešel. Druhý den paní učitelka děti ve třídě přesazovala. „Může sedět nějakou dobu Johanka vedle tebe, Jonáši?“ zeptala se. „Jo, mně to neva,“ dělal Jonáš před kluky ve třídě siláka. Ale byl tomu velice rád. Nikola zůstala sedět sama vzadu ve třídě a paní učitelka ji teď často kontrolovala.

Otázky: Který předmět ti jde a který méně? Co děláte o přestávkách? Jsou děti u vás na sebe hodné? Máte ve třídě nějakého „chlubílka“? Dokážeš se zastat slabšího, když mu někdo ubližuje? Jak jsi na tom se žalováním? Jak poznáš, kdy je potřeba věc dospělému oznámit?

Modlitba: Pane Bože, každý od tebe dostal nějaké dary, nějakou šikovnost. Děkuji ti, že mi jde ..., děkuji ti za kamaráda, který umí ... Pán Ježíš uměl všechno a nikdy se nevytahoval, ale pomáhal tím lidem. Chci se mu jednou podobat.

Když něco děláš, je to proto, aby ses něco naučil nebo druhému pomohl.

Výlet

Tu řekly ty pošestilé rozumným: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!“ Ale rozumné odpověděly: „Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!“

„V sobotu pojedeme na poslední letošní výlet,“ oznámil tatka při večeři. „Maminka s Marjánkou zůstanou doma a my se podíváme někde do kopců, než zapadnou sněhem.“ „Konečně pánská jízda,“ komentoval návrh Vojta, „jen doufám, že si Jonáš s sebou nebude chtít vzít Johanku,“ rýpl si do brásky. Jonáš ho hned začal honit kolem stolu, aby si to s ním vyřídil. „Hlavně si vezmi pořádné boty, ať nejdeš bosky jako minule,“ usadil Vojtu nejstarší Vašek. Minule se totiž Vojta vydal do hor ve starých botkách, které se mu cestou úplně rozpadly, takže poslední kilometry klopytal bosý.

V sobotu jim maminka namazala pořádné krajíce, Jonáš si vzal do batohu i umytá jablíčka a lahev s čajem. „Vezměte si něco na pití,“ připomněla maminka i ostatním, dala jim křížky na čelo a tatka už startoval auto. Podzimní les se už chystal ke spánku, sem tam se na ně snesl ze stromu jeden z posledních, sluníčkem do červenožlatě vybarvených listů. První hodinu stoupali mlčky do prudkého kopce. Na prvním rozcestí se na chvilku posadili a Jonáš už z batohu vytahoval lahev. „Nevypij si všechno,“ brzdil ho tatka, „budeme tu celý den.“ Jenže Jonáš měl pořádnou žízeň, a tak mu zůstala jen trocha čaje na dně. Jeho bratři se mezitím vrátili z obchůzky terénu velice spokojeni, protože našli vyhlídku, posed a suchou jeskyňku, kde určitě sem tam někdo přenocoval. Kolem poledne už šli hřebenovku. Na krásném místě s výhledem daleko do kraje se posadili, snědli maminčiny krajíce a Jonáš si už před jídlem dopil zbytek čaje. Všichni tři byli docela mrzutí, protože nikde nenarazili na žádnou studánku ani pramen. Koukali se na zbytek čaje v tátově termosce, ale pro tři jí bylo stejně málo, tak ani nekomentovali, když ji tatka schoval do batohu. Oba starší kluci přece teď nemohli přiznat, že si doma prostě žádné pití nevzali. Po obědě se vydali dál, ale kluky už krajina moc nezajímala. Měli pořádnou žízeň, a nikde nic. A pak potkali paní s uplakanou holčičkou. Obě se vydaly dopoledne na chvilku do lesa, ztratily se a už dvě hodiny marně hledaly cestu zpět k autu. Tatka vytáhl turistickou mapu, holčičce dal vypít zbytek své vody a doprovodil je až k rozcestníku, kde se podle značky už dolů k parkovišti dostanou. Jonáš chvilku bojoval sám se sebou, ale když viděl, jak brášci mlčky nasucho polykají, dal ušmudlané holčičce na cestu i zbylé jablko. Stejně by pro ně tři nestačilo.

Tatka si cestou domů za volantem spokojeně pobrukoval, ale mamka se moc divila, jak se kluci po návratu hrnuli do koupelny. A to vůbec ne kvůli mytí, ale pili „jako velbloudi“, smála se. „Ta žízeň nakonec nebyla tak hrozná,“ zhodnotil den Jonáš, „stejně to byl bezva výlet.“

Otázky: Umiš nachystat věci do batůžku, když někde jedeš? Měl jsi už někdy velkou žízeň? Byli jste na nějaké větší túře? Kde? Co děláš, když něco důležitého zapomeněš? Proč je potřeba věci předem plánovat?

Modlitba: Pane, ty víš, že dělám chyby. A já vím, že se z nich mám poučit, jak se příště chovat lépe, aby nebyly zbytečné problémy. Odpusť mi, když ... Taky ti děkuji, že máme dost vody, a prosím tě, pomoz těm, kterým voda chybí.

Je dobré si předem promyslet a naplánovat, co chceš dělat, a dobře se připravit.

Besídka

Neboť každému, kdo má, bude dáno a přidáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.

Ve škole se začala připravovat besídka. Už tradičně bývala na konci podzimu a zvali se na ni rodiče i ostatní občané. Do přípravy hlavní scénky zapojili i několik šikovných prvňáčků. Renátka, známá „divadelnice“, se pochlubila, že ve své skoro hlavní roli bude hrát i zpívat. Obojí ji totiž velice bavilo. „Jonáši, chceš dělat s Martínkem a Honzou lesního skřítko?“ nabídla klukům roli paní učitelka. „Nebudete muset moc mluvit, budete hlavně rozmotávat a smotávat pavučinové sítě v lese.“ „Já hrát určitě nebudu, nechci, aby se na mě lidi dívali,“ odmítl roli Jonáš. „To je škoda,“ řekla paní učitelka, „dost jsem s tebou počítala. Nevím, jestli se ti dva do těch sítí nezamotají sami, ale nutit tě nebudu,“ a odešla s těmi dvěma kluky ukázat jim sál a divadelní rekvizity. Hned první zkouška ukázala, že měla oprávněné obavy. Oba noví skřítki si stále pletli pravou a levou stranu, nedokázali dávat pozor na text ostatních dětí a pletli se jim co chvíli pod nohama. „Johanko, prosím tě, pojď nám pomoci dělat skřítko místo Jonáše,“ vytáhla ji paní učitelka z družiny. V Johance se na jevišti z ničeho nic probudil komediantský duch. Za dvě zkoušky fungovali skřítki tak, že se na ně všichni těšili. Byli roztomilí, přiměřeně nemotorní, všechno ale stačili udělat včas a správně a Johanka si při tom ještě pobrukovala písničky z celé hry.

Týden před vystoupením, když už se všichni rodiče těšili, odvezli jednou večer náhle Renátku do nemocnice se zánětem slepého střeva. Šla rovnou na operaci. Co teď? Jedna z hlavních rolí přece nemůže vypadnout. Ovšem tolik textů se za pár dní nikdo nenaučí. Paní učitelka byla docela nešťastná. Kvečeru zazvonil zvonek na dveřích domku, kde Johanka bydlela. „Johanko,“ začala paní učitelka, když ji babička přivítala a pozvala dál, „nechtěla bys to místo Renátky přece jen zkusit? Všichni ti budeme napovídat, nikoho tak šikovného nemám ani mezi třetáky.“ „Já nevím,“ bránila se Johanka, „když já umím jen toho trpaslíka.“ „Tak to zítra vyzkoušíš,“ povzbudila babička vnučku, „a uvidíš sama.“ Na zkoušce se ukázalo, že si Johanka docela pamatuje nejen celé Renátky povídání, ale že i hezky zpívá. Vystoupení se nakonec opravdu povedlo. Diváci nadšeně tleskali a nejvíc se smáli, když se dva zbylí trpaslíci do své sítě skutečně pořádně zamotali. Bez Johanky byli celí nesví. Jenom Jonáš v publiku se jim moc nesmál. Měl trochu výčitky svědomí, že klukům nepomohl. A taky se mu zdálo, že na něho Johanka kvůli divadlu tak trochu zapoměla. Na závěr potlesku dostala od paní ředitelky malou kytičku a velkou čokoládu, protože prý zachránila celé představení. „No tak co, třeba mi z ní kousek dá,“ řekl si Jonáš, „a příště už budu hrát taky.“

Otázky: Hrál jsi už divadlo, přednášel nebo zpíval na besídce? Jaké to bylo? Hraješ na nějaký nástroj? Učíš se svou roli nebo písničky poctivě nebo spoléháš na ostatní? Co už umíš tak, že můžeš druhým pomáhat? Co by ses chtěl naučit?

Modlitba: Pane, vím, že lenost a pohodlnost se ti vůbec nelíbí. Že nemám říkat, že se mi nechce, když mohu pomoci. Nechci být smutný jako ten, kdo se o nic nesnaží. Požehnej, prosím, každému, kdo je trpělivý a poctivě pracuje.

Abych objevil svůj talent, musím se trochu namáhat a pravidelně trénovat.

Dobročinnost

Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“

„Paní Havránková, smíme dál?“ zeptal se Johančiny mamky pan farář, když s paní katechetkou zazvonili u dveří domečku, kde bydlela Johančina rodina. „Stalo se něco?“ lekla se mamka. „Já jsem vás nečekala. Johanko, pojď sem,“ zavolala do chodby. „Ne, ne, my tady s paní katechetkou chceme mluvit s vámi,“ uklidňoval ji pan farář. „Tak pojdte dál, ale za chvíli odjíždím na odpolední směnu,“ odsunula ze židle hromadu nevyžehleného prádla. „My vás dlouho nezdržíme, jdeme vás vlastně o něco požádat,“ začal pan farář. „Víte, my jsme na faře udělali sbírku oblečení, nejvíc si toho pak vybrala paní s těmi mnoha dětmi, jak se v létě přistěhovali. Jenže jsou na tom občas vypárané zipy a kalhoty potřebují zapravit... Ona přišla celá bezradná, že to neumí. Ten její druh je někde pryč, prý se už dlouho neukázal. Tak jsme vás chtěli poprosit, jestli byste nám s tím pomohla. Ale,“ rozhlédl se kolem sebe, „vy máte asi taky hodně práce...“ „Jak víte, že šiju?“ zeptala se paní Havránková. „Johanka prozradila, že jste moc šikovná, ona vlastně na burze pomáhala té paní vybrat vhodné oblečení.“ „Babička říkala, že ti s tím pomůže,“ objevila se mezi nimi Johanka, „a já taky. Aspoň přišiju všechny knoflíky.“ „Kolik toho je?“ zeptala se s povzdechem mamka. „Ty jsi zlatá, mami,“ chytla ji Johanka kolem krku a dala jí pusy. Pan farář mezitím postavil objemnou tašku před sebe na zem.

„A ještě máme jednu věc,“ pokračovala paní katechetka. Paní Havránková udiveně zvedla obočí. „Jestli byste podepsala Johance přihlášku do náboženství. Víte, ona tam od září s dětmi chodí, tak aby to bylo v pořádku.“ „To jsem si mohla myslet, že půjde tam, kde je Jonáš,“ řekla potichu paní Havránková, ale nijak se nezlobila, „jenže ona není pokřtěná a já do kostela nechodím,“ podívala se na oba hosty. „To vůbec nevádí, je to hodné a milé děvče, ostatní ji mají rádi, už by nám chyběla. A ona sama se časem rozhodne, jestli bude dál pokračovat,“ vysvětlila paní katechetka. „A kdybyste souhlasila, vedu také kroužek flétniček, Johanka by tam mohla chodit, víme už, že hezky zpívá.“ „Ale já nemám peníze na to, abych jí mohla zaplatit hudebku,“ podívala se mamka rozpačitě. „To je zadarmo, i flétničku dostane a uvidí se, jak jí to půjde. Je to v pondělí, hned po náboženství,“ dodala katechetka. „To mám stejně odpolední, Johanka tu bývá s babičkou, já přijedu až hodně pozdě večer. Johanko, chceš hrát na flétnu?“ otočila se k dcerce. „Ano,“ rozzářila se Johanka, „a děkuju,“ vyhrkla ke všem třem naráz.

Otázky: Všiml sis, jak si lidé u vás pomáhají? Znáš potřebné lidi, o které se nikdo nestará? Komu mimo vaši rodinu pomáháš ty nebo tvoji rodiče? Co to znamená „být ochotný“? Bývají u vás nějaké sbírky? Víš, kam se posílají peníze nebo věci z těch sbírek?

Modlitba: Pane Ježíši, dej mi prosím oči, kterými bych viděl, kde mohu pomoci, dej mi zdravé uši, ať zavčas uslyším, když mě někdo potřebuje. A taky mi pomáhej, abych se vždy dokázal správně rozhodnout.

Pomáháme proto, že se to líbí Bohu, a nic za to nečekáme.

Sami doma

„Bděte tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno; aby vás nenalezl spící, až znenadání přijde.“

„Zítř ráno musím odjet do nemocnice. Asi tam pár dní zůstanu,“ překvapila maminka Jonáška. „Ale vy jste přece už dost velcí a šikovní a určitě to tu spolu dva dny, než se vrátí taťka, sami zvládnete. Vašek umí vařit a postará se o to, abyste s Marjánkou ráno posnídali, a dá ti do školy svačinku. Marjánka má jídlo ve školce. Ráno vás zavede do školy a školky Vojta a odpoledne Marjánku vyzvedne Johančina babička a vezme si ji k nim. Ty tam ze školy přijdeš za nimi a uděláš si tam s Johankou úkoly. Až se kvečeru Vojta vrátí z tréninku, zajde pro vás a pak doma dohlédne, abyste měli připravené věci na druhý den a abyste šli zavčas spát. Vašek cestou ze školy nakoupí a připraví všem večeři. Kluci to mají na lístcích napsané, tak snad to tady bude fungovat.“ Jonášek zůstal zaraženě stát. „Jasně, mami, to bude v pohodě,“ konstatovali oba starší brášci. Na dva dny svobody se docela těšili. „Kluci, slibte mi,“ zprísnila hlas maminka, „že se nebudete pošťuchovat, hádat a že uděláte všechno tak, jak jsem řekla. Máte ty dva malé na starosti. A ty, Jonášku, dokud nepřijede tatínek, nebudeš nikde lítat, ale budeš si hrát s Marjánkou a poslouchat starší brášky,“ podívala se mu upřeně do očí a Jonášek souhlasně kýval hlavou. „Třeba tě hned pustí domů,“ docházelo Vojtovi, že to zas nebude tak prima. „Co když bude Marjánka brečet, však víš, jak to umí,“ bál se Jonáš. „Tak zaběhneš pro Johanku, ty dvě si spolu hrát umí,“ povzdechla si maminka, když viděla Jonáškovy vyplašené oči. „Každý den se spolu ráno i večer pomodlete, já s taťkou na vás taky budeme pořád myslet. A kdyby něco, tak mi zavolejte, mobil budu mít u sebe. „Hele, jsme chlapi, ne?“ dal Vojta přátelskou herdu Jonáškovu do zad a tím zastavil slzičky, které už už chtěly z očí ven.

Ráno bez maminky bylo divné. Vojta zaspal, tak museli utíkat a nechali snídani na stole. Ještě že si Jonáš vzpomněl, jaké je to ve škole bez jídla, a popadl aspoň svačinku. S Marjánkou za Vojtovým krkem přifuněli do školy se zazvoněním a museli se oba omlouvat. Pro děti si přišel Vašek, Vojta se někde zatoulal. Vašek jim dal večeři, podíval se na úkoly a poslal je spát. Až pak si vzpomněl, že se nemylí. Už leželi, když přišel Vojta konečně domů. Jonáš slyšel, jak se oba bráchovně hádají, a bylo mu smutno. Potichu, ať nevbudí Marjánku, vstal a šel za nimi. „My jsme se dnes zapomněli spolu pomodlit,“ ozval se v pyžamku ve dveřích kuchyně a hádka v tu chvíli ustala. Oba dva se přemohli a šli si s Jonáškem kleknout ke kříži s obrázkem andělíčka. Během modlitby je vztek přešel. Druhý den šlo všechno jako po másle, vlastně podle maminčina plánu. Když přijel taťka, čekal ho na stole dokonce upečený zákusek. „Vašek i Vojta se opravdu, maminko, snažili,“ chválil je pak večer taťka do mobilu, když mluvil s maminkou.

Otázky: Už jsi byl sám doma, bez mamky? Co máš doma na starosti? Umíš se postarat o sourozence? Jak? Kdo z nich se stará o tebe? Kdo se o vás stará, když jsou oba rodiče pryč? Modlíte se doma společně? Máte fajn sousedy?

Modlitba: Pane Ježíši, ty chceš, abychom neměli zbytečné obavy, ale abychom poslouchali své rodiče a tím i tebe. Odpuť mi, prosím, když jsem někdy lenivý a neposlušný.

Když maminka není doma, udělám za ni všechny práce, které zvládnou. Chci mamince pomoci a chci, aby to u nás bylo pěkné.

Roráty

„Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky.“

„Šla bys se mnou, Johanko, zítra na roráty? Máme doma dvě lucerničky, tak ti zrovna jednu nesu. Vojta letos nechce chodit,“ přiběhl odpoledne Jonáš k Havránkům. „Kam to mám jít? A co s ní mám dělat?“ nechápala Johanka. „Zítra ráno v lucerně rozsvítíš tu svíčku a na půl sedmou půjdeme do kostela, tam se seřadíme a uděláme průvod světla,“ vysvětloval Jonáš. „Babičko, šla bys zítra taky na roráty?“ zavolala Johanka do babiččina pokojíku. „To bych už na sedm do práce nestihla, tak půjdu s vámi jen ke kostelu, ať nejdete potmě sami.“ Druhý den se sešlo hodně dětí a světla z jejich lucerniček byl plný kostel. Po mši seděli u společné snídaně na faře. „Pán Ježíš nosil taky lucernu?“ vyptávala se Johanka paní katechetky, sotva polkla kus vánočky a napila se čaje. „Určitě měli něco podobného, když někam v noci šli.“ „Pán Ježíš potmě neviděl?“ byla trochu zklamaná Johanka. „Kdepak,“ smála se paní katechetka, „v tomto byl úplně stejný třeba jako ty. Ale všude, kam přišel, se lidem zdálo, že se rozjasnilo, z jejich srdíček zmizely pochybnosti a smutek. A protože o Vánocích slavíme jeho narozeniny, jeho příchod z nebe na zem mezi lidi, tak proto teď, v adventu, rozsvěcujeme svíčky na adventním věnci, v lucerničkách, všechno kvůli němu začíná zářit.“ „To by se mohlo svítit celý rok, aby nikomu nebylo smutno,“ zamyslela se Johanka. Mezitím se už děti začaly pomalu oblékat, byl čas přesunout se do školy. „Můžu si nechat tu lucerničku svítit?“ zeptala se Johanka. „To by asi ve škole nebylo moc bezpečné. Víš, světlo v adventu nám má připomenout, že každý má světlo v sobě a září, když má rád Pána Ježíše,“ dodala už ve dveřích katechetka. „Jonáši,“ začala venku Johanka nahlas přemýšlet, „tys říkal, že se křtí vodou, ale vodou přece každé světlo zhasne.“ „Však svíčku drží kmotr daleko, aby ji nepolili,“ sdělil Jonáš své první ministrantské zkušenosti. „Ale paní katechetka říkala, že se ve mně rozsvítí světlo,“ namítla Johanka. „To Pán Ježíš při křtu rozsvítí v tobě uvnitř světýlko. A vidí ho jenom On. Anebo někteří hodní lidé, ale to říkala maminka, zeptáme se jí na to.“ Jonáš chvíli přemýšlel, proč to tak Johanku zajímá, a pak mu to došlo. „Na křest by ses musela dlouho připravovat,“ podíval se na ni přísně, protože nevěděl, jak dlouho, a nechtěl, aby se ho zeptala. Ale Johanka řekla jenom: „Mně to neva,“ a rozběhla se úprkem, aby byla u dveří školy první.

Otázky: Máte u vás roráty? Byl jsi už na nich? Pomáhals dělat adventní věnec? Jak se u vás připravujete na Vánoce – doma, ve farnosti? Je na tobě vidět, že jsi křesťan? Záříš každý den? Narodil se Pán Ježíš pro věřící, nebo pro všechny lidi? Jak se to ostatní dozvědí?

Modlitba: Pane Ježíši, těším se na Vánoce. Chci vydržet být hodný a trpělivý, abys ve mně ty i druzí lidé viděli světlo, které jsi mi ve křtu dal.

Roráty jsou ranní mše v adventu, kde se s Pannou Marií chystáme na narození Ježíše.

Světlo světa

Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa.

Nosánky dětí se zvědavě přilepily na okenní tabule. Venku se začaly snášet bílé vločky a pomaličku přikrývaly trávník před školou i střechy domů. „Jé, všude je sníh,“ vydechla Johanka okouzleně, když odpoledne vyšli ze školy a chytila obzvláště velikou vločku. „Podívej, ta je ale, co?“ otočila se na Jonáše. Ten ovšem nemohl právě mluvit. Obličej měl obrácený nahoru přímo proti obrovské mračné duchně, ze které se sypalo víc a víc bílých chomáčků. Soustředěně se pokoušel ulovit jich co nejvíc na špičku jazyka a docela se mu dařilo. Do večera sníh pokryl celou krajinu. Johanka s babičkou vyšly naproti mamce k autobusu a užasle si prohlížely městečko. Všude zářila okna, v mnohých blikala barevná světýlka nebo přímo světelné vodotrysky, v zahrádkách se od sněhu odrážely modře a bíle vyzdobené svítící stromky. A na vyčištěné obloze tomu přihlížel velký měsíc s prvními hvězdami. „Odkud se tolik krásy bere?“ Johanka zatajila dech, aby jí nic neuniklo. Nádheru zdůraznilo i veliké ticho, které jen sem tam přerušil štěkot psa. Připadala si jako ve slavnostní síni těsně před příchodem vzácného hosta. „Úplně všechno se těší na Vánoce,“ napadlo ji. „Všichni ti lidé, co mají světýlka v oknech, se těší na Ježíška?“ podívala se na babičku. „Jonáš mi říkal, že Vánoce jsou narozeniny Pána Ježíše a že se na ně máme těšit kvůli němu. Že potom jsou Vánoce mnohem krásnější.“ Než stačila babička odpovědět, přihřel na zastávku autobus a Johanka se rozběhla přivítat mamku. Cestou domů ani moc nemluvily. Mamka byla pořádně unavená z práce, babičku bolela noha a Johanka si vychutnávala křupání sněhu pod sněhulemi. Až doma v teple při večeři Johanka začala: „Se sněhem budou Vánoce o moc hezčí, že mamí?“ „Asi ano,“ připustila mamka. „Mami, když nemáme ta barevná světýlka, můžu dát vždycky večer do okna tu lucerničku? Víš, jenom s malou svíčkou.“ Mamka se zkoumavě na Johanku podívala a pak přikývla. Johanku to tak povzbudilo, že hned pokračovala. „A mami, půjdeme letos všechny tři na půlnoční? Ještě jsem tam nikdy nebyla. Jonáš říkal, že je to tam moc krásné a jejich Vašek že bude troubit na trubku,“ přemlouvala ji Johanka. „Uvidíme,“ ukončila mamka vánoční plánování a dala se do uklízení. A pak dodala: „Když jsem byla malá jako ty, chodila jsem na půlnoční s dědečkem i s babičkou.“ Johanka se překvapeně nadechla, ale pak si to rozmyslela a nic neřekla. Za chvíli vklouzla k babičce do pokoje: „Babi, víš, že letos půjdeme na půlnoční? I s mamkou.“ „No, to bych se divila,“ zabručela potichu babička, ale nahlas řekla: „To by byly opravdové Vánoce.“ A když Johanka odešla, ještě dlouho přemýšlela o tom velikém Světle, které přichází na svět.

Otázky: Víš, proč je sníh tak krásný? Máš boby nebo sáňky? Kam chodíš sáňkovat? Co znamenají svíčky na adventním věnci? Jak máte vyzdobený kostel? Proč je na Štědrý den v noci mše svatá? Bývá u vás půlnoční? Byl jsi už na ní?

Modlitba: Pane Ježíši, jsem moc rád, že jsi přišel na svět, že ses narodil jako malé dítětko, které mají všichni rádi. Pomoz prosím lidem, aby poznali tebe, dospělého Ježíše, a měli tě rádi, protože je chceš přivést do světla v nebi.

Děti na celém světě se těší na překvapení, které dostanou kvůli Ježíši – Děťátku.

Zvěstování

„Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazvané Syn Boží.“

Po nedělní mši svaté stála Johanka před obrazem v kostele, o kterém dnes mluvil pan farář. Viděla na něm velkého anděla a jedno mladé děvče – říkal o něm, že je to Panna Maria. A taky říkal, že každá maminka na světě čeká, než její děťátko naroste, skoro tak dlouho, jak trvá jeden školní rok. A to je vážně docela dlouho, zdálo se Johance. „Jonáši, tvoje maminka musí taky tak dlouho čekat, jak Panna Maria, než se vám děťátko narodí?“ otočila se na kamaráda, který se postavil vedle ní a taky se na obraz koukal. „Ona na nic nečeká, pořád něco dělá a bříško jí roste samo,“ osvětlil problém Jonáš. „Ale včera už asi čekala, protože seděla v křesle a vařil taťka s Vaškem. Podlahu umyl Vojta a já jsem sklízel nádobí. A taky jsem oblékal a svlékal Marjánku,“ zamyslel se nad maminkou Jonáš. „A už víš, co se vám narodí?“ byla zvědavá Johanka. „Holka, prý aby měla Marjánka sestřičku. „To si maminka mohla vybrat?“ „Nevím, ale asi ne. Naši říkali, že děťátko dává Pán Bůh. A Panně Marii taky řekl anděl, že bude mít kluka,“ šel na to zkoumavě Jonáš, „a měla kluka. Kdyby anděl řekl holku, měla by holku. Ale to bychom neměli Ježíška ani Vánoce,“ dodal nakonec s jistotou, že je přece jen všechno správně.

Hned jak doma vešel do dveří, vyhrkl, sotva pozdravil: „Mami, kdo rozhodl, že...“ zarazil se uprostřed věty. Maminka se držela taťky za ruku, taťka nesl tašku a pomalíčku pomáhal mamince k věšákům pro kabát. „Kam jedeš, co se stalo?“ tvářil se Jonáš dost vyplašeně. „Holčička vás chce na Vánoce vidět,“ nadechla se maminka a dala mu křížek a velkou pusou. „Nestůj tam a pojď mi pomoci,“ ozval se nervózně Vašek z kuchyně, „přece nebudeme v neděli hladoví.“ Hned po obědě, sotva uklidili nádobí a schovali taťkovi jídlo do trouby, běžel Jonáš za Johankou. Pak seděli i s babičkou u obrázku Panny Marie, který měla na svém stolečku, a chvíli se modlili. „Ježíškův taťka s Pannou Marií nebyl, když se děťátko narodilo?“ zeptala se potom Johanka. „On s ní byl pořád, ani na minutku ji nenechal samotnou. Pořád jí dodával sílu a staral se o ni. A taky jí dal za manžela dobrého muže – svatého Josefa. Ten pomáhal u narození v Betlémě a celý život pak Marii i chlapce chránil, vychoval ho a vydělával potřebné peníze. Ale Ježíš je Božím Synem, jeho skutečným otcem je Bůh,“ vysvětlovala trpělivě babička.

„Jé, taťka přijel,“ zahlédl Jonáš z okna jejich auto a vyběhl ven bez bundy i bez čepice. „Už se nemůžu dočkat,“ vykukovala za ním ze dveří i Johanka, „až tu maličkou uvidím a dozvím se, jak se jmenuje.“

Otázky: Jak se jmenoval anděl, který Marii sdělil dobrou zprávu? Ve které modlitbě si jeho slova opakujeme? Kdo nám všem daroval život? Proč se čeká na narození děťátka devět měsíců? Co všechno si musí rodiče připravit? Kdo pomáhal Panně Marii vychovat Božího Syna?

Modlitba: Panno Maria, děkuji ti, že jsi souhlasila s Bohem a stala se Ježíšovou maminkou. Děkuji ti, že jsi vždycky pevně věřila, že se o vás Pán Bůh postará. Děkuji ti, že máš ráda nejen Ježíše, ale stejně i mě a nás všechny. Děkuji ti, že za nás prosíš u Boha, kdykoliv potřebujeme.

Rodiče dostávají děťátko jako Boží dar, se kterým má Bůh své plány.

Jméno

Když se naplnily dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina.

„Budeme jí říkat Lucinka. Je to moc hezká holčička, říkal taťka, a má úplně černé vlásky. Maminka vás pozdravuje a přeje vám pěkné Vánoce,“ vychrlil ze sebe Jonáš, když si přiběhl k Havránkům pro zapomenuté věci. Půjdeš na půlnoční?“ zeptal se Johanky, která mu podávala čepici. „Ještě nevím,“ zavrtěla Johanka rozpačitě hlavou. „Ale mohla bych se teď jít na Lucinku podívat?“ „Ona není doma, zůstaly obě s maminkou v nemocnici.“ „To jsou nemocné?“ lekla se Johanka. „Ne, taťka říkal, že maminka je moc unavená a musí odpočívat a miminko bez ní nikam nemůže. Ale v pátek už budou obě doma,“ vysvětloval Jonáš. „Taky venku pořádně mrzne, to by se obě nachladily,“ dodala babička. „Pozdravuj doma“, usmála se na Jonáše, „a vyříd, že máme z Lucinky velikou radost a už se na ni těšíme.“ „Babičko, proč je Jonášova mamka unavená? To děťátko se přece narodí samo,“ vyptávala se Johanka, sotva Jonáš odešel. „Porodit děťátko, to není obyčejná věc. Maminku to stojí hodně síly a děťátko musí pomáhat, nejen když ho čeká, ale nejvíc právě, když se má narodit. Vždycky jim při tom pomáhá ještě někdo další, většinou pan doktor. Děťátko je tak slaboučké, samo by si neporadilo,“ vysvětlovala babička.

Večer před půlnoční bylo kolem Jonáše a taťky plno lidí. Taky pan farář přišel pográtovat a zeptat se, jak budou holčičce říkat. „Lucinka, to je krásné vánoční jméno“, pokýval hlavou. „Tak ať přinese do vaší rodiny hodně světla a radosti. Kdy budou křtiny?“, obrátil se na taťku. „Až přejdou velké mrazy“, zažertoval taťka a pak dodal: „Stavte se příští neděli odpoledne na chvíli u nás a domluvíme se.“ „Smím se pak taky přijít na Lucinku podívat?“ zaprosila Johanka. „Ty můžeš vždycky“, řekl Jonáš. „Můžeš přiběhnout už v pátek odpoledne, ale jen na chvíli,“ upřesnil pozvání taťka. „Tak je to už Lucinka, nebo ne?“ nevěděla Johanka, když v pátek pozorovala spící tvářičku v růžové zavinovačce. „Tys říkal, že má jméno zapsané v nějaké průkazce. Tak proč jí je bude teprve pan farář dávat?“ šeptala Jonášovi. „Miminko musí mít jméno dvakrát, jednou v nemocnici a jednou v nebi“, zamyslel se Jonáš. „Stejně už teď vypadá jako Lucinka“, zkoumala podrobně malý obličejíček Johanka. „Mami, proč dostává Lucinka jméno dvakrát. Já mám jen jedno, že?“ nedalo to Johance pokoj, sotva došla domů. „To druhé jméno dostane při křtu, ale běž se na to raději zeptat babičky“, poslala ji mamka za odborníkem. „Při křtu, Johanko, říkají rodiče Pánu Bohu, že jejich děťátko mu patří a že mu za ně moc děkují. A dávají mu ho na starost, aby ho chránil. Celé nebe, všichni andělé a svatí v něm slyší, jak mají děťátko říkat. Při křtu dává Bůh do srdce malého človíčka veliké dary, jaké nemá nikdo jiný. A také ho světuje ochraně svatého, který má stejné jméno,“ objasnila problém babička. „A nejen rodina, ale všichni věřící mají radost, že přibyl nový křesťan a oslavují to.“ „Aha, a ta slavnost jsou křtiny, že?“ domyslela si Johanka.

Otázky: Víš, co znamená jméno Lucie? A co tvoje jméno? Kdy ses narodil? A kdy oslavuješ své křtiny? Ježíška v chrámě také pokřtili? Které křesťany znáš?

Modlitba: Otče náš v nebi, ty jsi náš tatínek a znáš moje jméno. Ale já neznám ještě všechny dobré věci, které jsi mi při křtu daroval. Těším se, až je poznám, a chci je používat.

Jméno dávají děťátku jeho rodiče, při křtu se stáváme Božími dětmi.

Tříkrálová sbírka

„Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“

„Mně ta koruna pořád padá,“ rovnala si Johanka čepici. Další kolednice, třeačky Terka a Anežka i s jejich mamkou, už stály připravené s pokladničkou, zvonečkem a křídami, oblečené do kostýmů královské nádhery. „Holky, ať nezmrznete,“ předávali štafetu Jonáš, Honzík a Martin, „už vám zbývá jen horní konec, to do tmy zvládnete,“ a utíkali se domů ohřát. A taky rozdělit si výslužku. Korunu nakonec připevnily k čepici dvěma sponkami a všechny čtyři vyrazily dokončit letošní Tříkrálovou sbírku v posledních ulicích městečka. „My tři králové jdeme k vám...“ čisté hlásky dívčího tria se nesly přicházejícím soumrakem, lidé se usmívali a spokojeni z pěkného koledování dávali do pokladničky své dary pro potřebné. U Havránků chvíličkou poseděly, dostaly perničky a čaj. Už byla skoro tma, když došly k předposlednímu domku, kde bydlela stará paní Jedlová. Zazvonily, ale nikdo neotvíral. „Paní Jedlová na nás každý rok čeká, tak jí aspoň napíšeme na dveře K + M + B + 2018,“ řekla Anežčina mamka. „Já to napíšu,“ vyskokovala do výšky s křídou Johanka, a tak ji zvedly, aby dosáhla nade dveře. Jak sklouzla dolů, zavadila o kliku a dveře se otevřely. V chodbě byla tma a zima, ale odněkud zaslechly volání. Vešly dovnitř a našly starou paní ležet v kuchyni na zemi. „Samo nebe vás v pravý čas poslalo,“ děkovala, když už ležela na své posteli. „Chtěla jsem se jít podívat, jestli jdete, a uklouzla mi noha. Bolí to a bála jsem se pohnout,“ držela si ruce nad pasem. „Raději zavolám sanitku, jestli se vám něco nestalo,“ vytahovala Anežčina mamka mobil. Pak uvařily v konvici čaj pro všechny a přiložily zbylé dříví do kamen v kuchyni.

„Žebra nejsou zlomená, jen naražená,“ řekl pan doktor, když paní Jedlovou vyšetřil. „Bude to ještě pár dní bolet. Má se o vás kdo postarat?“ rozhlédl se kolem. „Já to nějak zvládnou, pane doktore,“ pokoušela se překonat bolest paní Jedlová a vstát z postele. „Tady máte recept na nějaké mazání, co vám uleví od bolesti,“ loučil se lékař. „Zůstaňte ležet, nachystáme vám večeři a ráno sem zaskočím. Ale pak už nemohu. Nějak to zařídím,“ řekla Anežčina mamka. „S mamkou vám zítra přineseme oběd,“ slíbila Johanka, „od nás je to sem nejbližší.“ V neděli odpoledne se tu objevila Johanka znovu, i s Jonášem a Vaškem. Vašek přinesl z kůlny dřevo i uhlí, napsal si, co paní Jedlová potřebuje nakoupit, uklidili v kuchyni a odnesl s sebou i recept. Ráno, ještě než šel do školy, sem přiběhl Vojta s nákupem i s masť. Až do středy se kluci u paní Jedlové ráno i odpoledne zastavili udělat, co bylo potřeba. „Mami,“ přiběhl ve středu k večeři přitulil se Jonáš, „nechyběli jsme ti tu?“ „Jsem moc šťastná, že vás mám a že pomáháte, když já teď nemohu. Lepší kluky bych si nemohla přát,“ usmála se maminka taky na Vojtu, který se mihl ve dveřích. Vojta si pak u sebe v pokojíku ještě dlouho spokojeně pískal.

Otázky: Chodíš už koledovat? Co vám lidé říkají? Kdo se u vás stará o oblečení koledníků a o celou sbírku? Jak pomáháš babičce, dědovi? Z jaké tvé „práce“ mají tvoji rodiče radost? Víš, co dělá Charita?

Modlitba: Pane Ježíši, tvůj nebeský tatínek, Bůh Otec, řekl, že tě má rád, že si tě vybral, abys zachránil lidi. A ty máš rád nás a vybral sis nás, abychom ti pomáhali. Děkuji ti, že se mnou počítáš.

Pán Ježíš je Boží Syn, proto ho Bůh miluje.
Bůh miluje i nás, protože jsme se ve křtu stali jeho dětmi.

Zimní odpoledne

Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zůstali ten den u něho.

Lednové sluníčko prorazilo tlustou vrstvu mraků a bílý sníh zajiskřil na okolních kopcích. „Kam se vypravuješ, Jonášku?“ tušila už předem maminka synkovy úmysly. „Můžu s kluky na stráž pod lesem? Jen na chvíličku, stejně bude brzy tma,“ zeptal se Jonáš. „Buď opatrný a nejezděte tam, kde jsou velcí kluci. A nezapomeň si šálu a rukavice,“ zavolala ještě maminka do chodby. S Lucinkou v náručí se pak dívala oknem, jak Jonáš upaluje pro Johanku k Havránkům. „Ahoj mami, jdu na chvíli ven,“ ozval se taky Vojtův hlas, bouchly domovní dveře a Vojta s jakousi plastovou lopatou pospíchal k lesu. Dnes bylo na stráni opravdu plno. To maminka nemohla tušit, že si děti pozval mladý kaplan, který po Vánocích ve škole zastupoval za nemocnou paní katechetku.

„Vojto, rozděl děti na tři skupiny, ať jsou vždy mladší i starší pohromadě, aby si mohli pomáhat,“ začal kaplan organizovat sněžné závody. Přinesl si z fary staré dřevěné sáňky a udělal z nich své velitelské stanoviště. „Každé družstvo bude mít svého vedoucího a ostatní ho musí respektovat.“ Po chvíli dohadování vytvořily sáňky, boby, talíře, lopaty i velké igelity na kopci barevné hady. Nejstarší odvážlivci napřed vyzkoušeli trať, ale pak se hlásili do závodu i ti nejmenší, jeden přes druhého. Celá skupina tak halasila, že přilákala nahoru i děti, které do náboženství nechodily. Ty se zatím držely stranou a jezdily na opačné straně. „Martine, pojď jezdit se mnou,“ volal na spolužáka Jonáš. „Můžu?“ radostně přivazoval svoje boby k Jonášovým Martin. Ale s trochou obav pokukoval po dospělém vedoucím. „Vítej na závodišti, Martine,“ podával mu s úsměvem ruku kaplan. „Koho jsi to tam vzadu ještě nechal?“ „To je naše Katka a sousedka Magda, ony mě mají hlídat,“ ušklíbl se Martin. O něco starší děvčata zatím zpovzdálí nerozhodně přihlížela, kam jim Martin utekl. Vojta mrkl na kněze a zavolal: „Holky, pojďte nám pomoci s těmi prcky, je jich tu na nás moc.“ Katka s Magdou se pomalu přiloudaly, ale počáteční rozpaky za chvíli vystřídal společný smích a výskot. Katka si oblíbila Johanku i Aničku a zůstaly kamarádkami i další dny, když se potkaly ve škole. „Ten pán vás učí dnes v náboženství?“ zeptala se děvčata Vojty hned v pondělí. „Jo, proč?“ na to Vojta. „Že bychom se někdy přišly podívat,“ zasmály se obě a zmizely. Martin přišel odpoledne sám a šel si s Jonášem rovnou sednout do lavice. Byl zvědavý, jestli se mu bude líbit kaplan ve třídě stejně jako na sněhu.

Otázky: Je u vás ve škole náboženství? Máte ve farnosti nějaké spolco dětí? Co děláte? S kým chodíš ven, když napadne sníh? Máš věřící kamarády – ve třídě, tam kde bydlíš?

Modlitba: Pane, s tebou bylo každému dobře. Tvoji učedníci s tebou rádi chodili. Děkuji ti za dobré kněze, katechety, za našeho ... a za věřící kamarády Děkuji ti i za ostatní, se kterými jsme dobrá parta.

Pán Ježíš s učedníky nikdy nebyl sáňkovat, ale všichni byli spolu rádi.

Nový kamarád

„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

„Jonáši,“ ozvala se o přestávce Johanka, „byla za mnou Katka a ptala se mě, proč chodím do náboženství.“ „A cos jí rekla?“ „Žes mě kdysi pozval a že se mi tam líbí.“ „Hmm, Martin taky přišel, že když je tu ten kaplan, že by s námi od února chodil. Ale Honzovi se to nelíbí. Martin se rád pere a předvádí se, tak já teď nevím, co mu mám říct,“ rozmýšlel se Jonáš.

„Jauvajs, nech toho,“ ozvalo se za nimi zaječení. Posměváček Tom strhl konečně Aniče z nosu nové brýle, protože se mu v nich nelíbila. Chtěl to udělat už dávno, proto jí zatím říkal „brejlovče“. Jenže prásk, natáhl se jak dlouhý tak široký na zem. Martin mu totiž došla duchapřítomně nastavit nohu. Brýle odletěly daleko do třídy a našťěstí se nerozbily. Přistály na koberci těsně u stěny. Zrovna šla kolem paní vychovatelka. „Všech vás pět, pojďte se mnou,“ zavelela, když nakoukla dovnitř. „Co se stalo?“ podívala se přísně na kluky. Byla tu nová a neznala je. Kluci překřikovali jeden druhého a děvčata zaraženě mlčela. Z toho paní vychovatelka moc moudrá nebyla. „Jdeme do ředitelny,“ rozhodla nakonec. „Ale Jonáš nic neudělal,“ zastala se ho Johanka. „Ty se do toho nepleť,“ odbyla ji vychovatelka. „Ale...“ nedala se Johanka jen tak odbýt. Jenže paní vychovatelka jí přísně poručila, ať jde okamžitě do družiny i s fňukající Aničkou, která se bála. „Tito tři se na chodbě prali,“ vstrčila vychovatelka kluky do ředitelny. Na takovou nespravedlnost nedokázal Jonáš vůbec nic říct, a tak mlčel a díval se na paní ředitelku, co bude. Tom pokopával nohou do koberce a usilovně si na něm cosi prohlížel. Martin stále víc a víc rudl. A pak najednou povídá: „Jonáš u toho vůbec nebyl. Já jsem podrazil Tomovi nohy“ a prudce si vydechl. „A proč?“ obrátila se paní ředitelka na Toma. Ten ještě chvíli vzdoroval a pak řekl: „Kvůli těm brýlím.“ „Jonáši, je to pravda? Kvůli jakým brýlím?“ potřebovala si paní ředitelka ještě doplnit chybějící informace. „Aha,“ rekla, když se dozvěděla zbytek. „Ty, Jonáši, můžeš jít, ale Martina a Tomáše si tu ještě chvíli nechám,“ uzavřela vyšetřování. Jonáš zůstal na chodbě za dveřmi a čekal, až kluci vyjdou. „Martine,“ oslovil spolužáka, když už spolu mohli mluvit. „Já budu moc rád, když s námi začneš od pololetí chodit do náboženství.“ „Tak fajn,“ pokýval Martin potěšeně hlavou a rozběhl se k šatnám. Oba věděli, že právě našli nového kamaráda. „Mami, myslíš, že se Martin přestane prát?“ zeptal se Jonáš doma. „To nevím, Jonášku, ale mám radost, stejně jako ty, že se Martin dokáže přiznat a že chce mluvit pravdu. To je velice dobrý začátek,“ povzbudila ho maminka.

Otázky: Kdo se u vás rád pere? Je to správné? Umiš vždycky říct pravdu? Jak si navzájem ve třídě pomáháte? Poznává paní učitelka vždycky pravdu? Trvá ti dlouho, než se přiznáš, když něco provedeš? Daří se ti odpouštět, když ti někdo něco provede?

Modlitba: Pane Ježíši, tvoje království je mezi námi. Voláš i mne, abych se učil v něm žít – být pravdivý, statečný, ochotný, mít tě rád a pomáhat ostatním, aby tě poznávali. Prosím tě dnes za

Pán Ježíš potřeboval kamarády, kteří by mu byli věrní a pomáhali mu budovat nové království.
Počítá i s tebou!

Rvačka

„Co to je? Nové učení plné moci. I nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“

Ten den byli všichni neklidní. Dokonce ani Johanka nedávala ve vyučování pozor a paní učitelka ji musela napomenout. Jonáš s Honzíkem se dohadovali, kdo se na lavici víc roztahuje, a holky se o přestávce pohádaly kvůli úplné hlouposti. Vlastně ani nevěděly, čím to začalo. Martina od rána nebavilo být hodný, a jak se pořád poštuchoval s kluky, shodil z okna květináč. Keramická nádoba se rozbila na kousky a rostlinka v ní se ulomila. Všichni rázem ztichli a zaraženě hleděli na to nadělení. Tomáš neodolal a hned si rýpnul: „No páni, to bude výprask.“ Martin se bleskově otočil, skočil na něj a už se váleli v jednom klubku na zemi. Paní učitelka nevěřila svým očím. Jenom na pár vteřin si odskočila do kabinetu, kam nesla sešity, a ve chvílce taková hrůza. Oba výtržníci byli umazaní od mokré hlíny a ne a ne se pustit. „Kluci, pomozte mi,“ nemohla paní učitelka vzteklouny od sebe oddělit a ohlédla se na Jonáše. Ten popadl Martina, David Toma a společnými silami se jim podařilo rvačku ukončit. „Tak to bylo opravdu naposledy, co jste tady něco takového předvedli,“ zlobila se paní učitelka. „Oba tatínky si hned pozvu do školy.“ „Klidně, taťka stejně odjel na pár týdnů s kamionem pryč,“ funěl ještě Tomáš, ale už se tvářil vítězoslavně a sebejistě. Martin mlčel. Věděl, co ho doma po takovém rozhovoru čeká. Křik byl u nich na denním pořádku a pro ránu taťka taky daleko nechodil. Sedl si do lavice a do konce vyučování byl jako zařezaný. „Jonáši, nemohli bychom Martinovi nějak pomoci? Víš, aby se pořád nepral,“ napadlo Johanku. „Já vážně nevím jak,“ zavrtěl bezradně hlavou Jonáš. „Já taky ne, ale třeba bychom mohli zajít k našemu kaplanu Petrovi. Možná by nám poradil,“ neztrácela naději Johanka. Protože Jonáše nic lepšího nenapadlo a protože Johanka se uměla opravdu přimlouvát, podařilo se jim přesvědčit otce Petra, že jim v tom pomůže. Hned druhého dne se vydal kaplan do školy promluvit si s paní učitelkou. Slíbil jí, že si Martina na určitou dobu vezme na starost, že mu chlapsky vysvětlí, kde dělá chybu a kde se chová správně, že se mu pokusí věnovat. A tak protentokrát ještě tatínky do školy nikdo nevolal. Martin zkrroušeně čekal jeden den, dva dny, a když se nic hrozného nedělo, zeptal se paní učitelky, jestli už taťku zavolala. „Poděkuj kaplanu Petrovi, ten se tě zastal,“ vysvětlila mu paní učitelka. Martin byl opravdu vděčný. Mladý kněz se mu moc líbil. Nebude snadné zbavit se svých špatných návyků. Ale Martin se pevně rozhodl, že se o to pokusí. „Jonáši, tebe bych nikdy nepraštil, ani Johanku ne, vy jste bezva kamarádi. A toho Ježíše, co o něm mluvil pan kaplan, taky ne. Když je to jeho nejlepší kámoš...“ uzavíral pomalu kapitolu svého starého života Martin.

Otázky: Máš nějakou špatnou vlastnost? Za co se na tebe doma nebo ve škole zlobí? Zkoušíš se změnit? Jak? Dokáže se člověk změnit sám nebo potřebuje pomoc? Kdo ti pomáhá, abys byl dobrý? Komu ty pomáháš a jak?

Modlitba: Pane, tys vyháněl zlé myšlenky od lidí pryč. Pomáhals jim, aby se uměli poprat jen se svými špatnými vlastnostmi, ne s druhými lidmi. Děkuji ti, že mi stále přinášíš radost, pokoj a sílu k dobrému životu.

Kdo je silný, umí se ovládat a používá sílu jen na pomoc slabým. Pokus se o to i ty.

Horečka

Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Horečka ji opustila a ona je obsluhovala.

V pondělí ráno se Jonáš Johanky nedočkal. Do školy vůbec nepřišla, a tak běžel hned po vyučování k Havránkům. „Jonášku, dál tě ani nepustím,“ zastavila ho Johančina mamka hned ve dveřích. „Johanka má vysokou horečku a zrovna teď na chvilinku usnula. Je jí moc špatně. Jen tě prosí, abys jí přinesl vysvědčení, až vám ho paní učitelka rozdá. Pak budou pár dní prázdniny, snad to za ten týden vyleží.“ Sotva Jonáš doběhl s tou zprávou domů, čekal už na něj taťka: „Odvezli babičku do nemocnice a vezu jí tam nějaké věci. Chceš jet se mnou?“ „Jak to, že jsou teď všichni nemocní?“ ptal se Jonáš v autě. „Já jsem chtěl, aby Johanka i babička byly v sobotu u nás, až budeme křtít Lucinku.“ „Můžeme se za obě pomodlit,“ začal taťka Otčenáš. „Co by se dalo ještě udělat, aby se Johanka uzdravila?“ pátral Jonáš, hned jak skončili modlitbu. „Buď trpělivý a důvěřuj Pánu Bohu. Modli se za ně pravidelně a uvidíš, že On uzdravuje ve správný čas.“

V nemocnici to nebylo dobré. Jonáše k babičce ani nechtěli pustit. Měla vysokou horečku a byla celá popletená. Po nějaké době se přece jen taťkovi podařilo, že s ní mohl promluvit, a věděl, že ho poznala. „Pošli mi sem, prosím, kněze,“ zašeptala a chytila ho za ruku. Taťka hned vyfukal číslo na známého kněze, který bydlel nedaleko. Dřív než odešli z nemocnice, kněz už přicházel. Taťka s Jonášem zůstali sedět na chodbě v proutěných křeslech a potichu se spolu pomodlili. „Dal jsem jí svaté přijímání i pomazání nemocných,“ řekl kněz, když vyšel za nimi na chodbu. „To bude dobré,“ sklonil se k Jonášovi a udělal mu na čelo křížek. Pak šel ještě do vedlejšího oddělení podívat se na svého farníka. Taťka ještě nakoukl do pokoje, ale hned byl zpátky. „Tvrdě usnula, tak už pojedeme domů,“ oblékal si bundu. Druhý den odpoledne čekala maminka na Jonáše s dobrou zprávou: „Babičce přes noc opadla horečka a dnes už má i chuť k jídlu.“ Ve středu ráno se Jonáš vypravil na mši svatou a prosil za Johanku. Tolik se přece na křtinu těšila. A když jí v poledne celý rozesmátý přinesl vysvědčení se samými jedničkami, stejně měl i on, přišla mu Johanka otevřít. „Ty už jsi zdravý?“ žasl Jonáš. „Ještě nesmím moc vstávat, ale babička usnula a já jsem tě viděla přicházet,“ radovala se Johanka z vysvědčení. „Mamka s babičkou mě pořád nalévají čajem s citronem a s medem a musela jsem se dvakrát potit,“ stěžovala si, „ale už je mi líp.“ „Já nemůžu dál,“ omlouval se Jonáš, „maminka se bojí o Lucinku, abych něco nepřinesl domů.“ „To nic,“ zasmála se Johanka, „já si stejně musím jít ještě lehnout, ať jsem na tu sobotu zdravá.“ „Možná, že přivezeme už i babičku,“ mávl na pozdrav Jonáš. Domů výjimečně neutíkal, protože musel přemýšlet. „Jak to Pán Ježíš dělá, že dokáže lidi uzdravit?“ vrtalo mu hlavou.

Otázky: Kdy jsi byl nemocný? Co ti bylo? Pro koho je horečka nebezpečná? Co je to svátost pomazání nemocných? Uzdravuje Pán Ježíš i dnes? Kde a koho? Za kterého nemocného se dnes můžeš pomodlit?

Modlitba: Pane Ježíši, ty máš velkou moc i nad každou nemocí. Všude jsi uzdravoval a i dnes pomáháš každému, kdo ti věří. Prosím tě za pomoc pro ...

Ježíš může uzdravit každého nemocného.

Ztráta

„Jdi a už nehřeš.“

„Tady na stolku ležely dvě padesátikoruny, neviděli jste je někdo?“ obrátil se na ministranty pan kostelník. „My jsme teď přišli,“ ozvali se Jonáš s Honzíkem. „A ty, Ládíku?“ obrátil se na většího chlapce ze čtvrté třídy, který začal ministrovat teprve před pár týdny a zatím mu to moc nešlo. Ládík se začal prohrabovat ve skříni a hledat svoje oblečení. „Nic jsem neviděl,“ zahučel s hlavou vstrčenou mezi rochetami. „To je divné, nechal jsem je tady včera po tom křtu pro oba ministranty, Honzika a Lukáše,“ přemýšlel nahlas kostelník, „no možná si je včera pan farář vzal s sebou.“ „Cože? Já jsem dostal padesátikorunu?“ zajímal se Honzík. „Dostaneš ji, až se najde,“ odpověděl kostelník a už vytahoval misál a ornát pro pana faráře.

Po mši svaté kluci usilovně hledali, vlezli po kolenou pod regály, nadvzedli i koberec, ale nic. Honzík se zklamaně převlékl a vyběhl ven za Jonášem. „Ládíku, počkej ještě chvilku na mě,“ zavolal na chlapce pan farář. Když zůstali v sakristii sami, podíval se mu do očí. Ládík se v tu chvíli začervenal a sklopil oči. „Já,“ začal a zakoktal se, „já jsem to už vážně nechtěl udělat, ale když tu nikdo nebyl... a ty peníze tu tak ležely... a mamka...“ „Tak počkej,“ zastavil ho pan farář. „Mamka tě poslala ministrovat a moc mě prosila, abych to s tebou tady u nás zkusil. Že už na tebe nemá žádný vliv ta špatná parta, do které jsi dřív patřil, než jste se k nám přestěhovali. Ty víš, že jsme pro vaši rodinu udělali v kostele sbírku a že vám lidi pomáhají. Ale ty už nikdy nesmíš krást. Ani v kostele, ani ve škole, ani v obchodě a nikde jinde. A teď mi to slib,“ natáhl k provinilci přátelsky ruku. „Já už jsem ale dlouho nikde nic nevezl,“ snažil se obhájit Ládík a chytil se nabízené ruky. „Tak co, slibuješ?“ „Jo, slibuju.“ „Dobrá, a teď mi vrať ty peníze, ať je mohu předat klukům, kterým patří. Dostali je přece za práci, za sobotní službu u oltáře.“ Ládík váhavě vylovil v kapse obě mince a podal je knězi. Pan farář si jednu schoval a druhou vrátil: „Vím, že se snažíš být poctivý. Abys sis pamatoval, že poctivost se u Pána Boha vždycky vyplatí, jednu padesátikorunu ti dávám. Lukášovi ji dám se svého. Ale toto tajemství zůstane jen mezi námi, rozumíš?“ Ládík poděkoval. Měl velikou radost a vyběhl ven z kostela. Kluci už byli pryč. Když je v pondělí ráno potkal ve škole, nevydržel to a zavolal na ně: „Pan farář mi dal včera peníze.“ Honzík vykulil oči, ale Jonáš řekl: „Nám dá určitě příští neděli. On je spravedlivý.“

Otázky: Máš svoji pokladničku? Nač potřebuješ peníze? Může být nějaká věc „ničím“? Můžeš si brát libovolně cizí věci? Uzdravoval Pán Ježíš jen nemoci těla, nebo i nemoci duše – hřích? Vrátil jsi vždy všechno, co sis půjčil? A v pořádku? Víš, co to je být spravedlivý?

Modlitba: Pane Ježíši, ty pomůžeš každému člověku, ale chceš, aby se rozhodl už nedělat zlo. Prosím tě za lidi, kteří druhým ubližují, hádají se, chtějí válčit, abys je uzdravil a oni se změnili.

*Pán Ježíš uzdravuje i odpouští.
S poctivostí nejdál dojdeš.*

Prach

„Přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

„Jé, co to máš na nose?“ smála se Johanka Jonášovi, když k nim ve středu vpoledvečer přišla. „Vy to máte všichni?“ rozhlédla se udiveně po ostatních. „To je popelec,“ řekl Jonáš, „dnes je Popeleční středa a pan farář dělá každému popelem křížek na čelo.“ „A když nabere víc, je to i na nose,“ doplnil Vojta. Jonáš odhrnul vlasy z čela a ukázal Johance tmavý křížek. „Fuj, proč se to dělá takovou špínou?“ nelíbilo se to Johance. „To není špína, to je popel z kočiček od loňska. Z Květné neděle, říkal pan farář,“ vysvětloval Jonáš. „A proč to nemůže udělat něčím lepším, třeba krémem nebo nějakou barvou na kůži, to by aspoň líp drželo,“ nedala se Johanka. „Protože to musí být z popela, tak se to vždycky dělá,“ hájil Jonáš tradici. „Já jsem radši čistá,“ stála si na svém názoru Johanka. Proto byla v neděli nemile překvapená, když ji vzala babička za ruku a stouply si do řady před oltářem. „Já to nechci,“ bránila se šeptem. „Proč mám být tak upatlaná? A mám bílou šálu, mamka se bude zlobit,“ hledala důvody, jak se ubránit. „Já jsem taky ráda čistá,“ odpověděla babička. Ale rozhlédne se kolem. Myslíš, že všichni, co mají ten křížek, jsou špindírové? Třeba Jonášův tatka nebo kluci ministranti? Pán Bůh se nedívá na tvou bílou šálu, ale na tvé srdíčko. Nikdo z lidí dovnitř nevidí, ale On ano. A my tak přiznáváme, že úplně nejhodnější jsme nebyli. U každého se najde nějaká špína.“ „Jak by se tam dostala?“ namítla Johanka. „Jonáš je třeba úplně hodný kluk. A Honzík také,“ dodala honem, aby si babička něco nemyslela. Ale to už stály obě vepředu a pan farář řekl Johance: „Prach jsi a v prach se obrátíš.“ „Jenom trošičku,“ stačila pípnout a dostala jen malý křížek. „Jaký jsem prach?“ vrtalo pak Johance hlavou. „Prach se přece utírá hadrem, aby nebyl vidět. A já přece chci, aby mě ostatní viděli,“ stěžovala si nespokojeně Jonášovi venku po mši. „Už jsem se zeptal mamky,“ zatvářil se důležitě Jonáš. „Až umřeme, rozpadneme se na prach jako ty kočičky. A když děláme něco špatně, tak se nám rozpadá srdíčko na prach už teď. Jenom Pán Ježíš to umí zase opravit. Když máš ten křížek na čele, On to vidí a zapamatuje si tě. A pak tě vyléčí, až to budeš potřebovat.“ „Aha,“ řekla Johanka, „tak mně už takový prach nevádí.“ A rozhlézla se kolem, kolik lidí bude taky potřebovat opravit.

Otázky: Jaká doba začíná „popelcem“? Víš, odkud se bere život v našem těle? Co všechno může dělat živý člověk? Děláte v postní době doma nějaké věci jinak? A v kostele je něco jiné? Čím můžeš udělat Pánu Ježíši radost?

Modlitba: Pane Ježíši, tobě záleží na tom, abychom měli čisté srdce. V postní době máme čas se to učit. Pomoz mi, prosím, v tom, co mi zatím moc nejde, třeba ... Pomoz také lidem ve vězeních, aby se napravili.

Křížek z popela na čele nám připomíná, že se máme častěji setkávat s Pánem Ježíšem.

Přehlídka

Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých.

„Jonáši, Johanko, Nikolko, zůstaňte ještě chvíli ve třídě,“ řekla paní učitelka. Přihlásila jsem vás do soutěže. Jste šikovní a dobře zpíváte. Uvidíte tam spoustu dalších nadaných dětí. „Ukaž, co to máš?“ smál se doma Vojta, když si vzpomněl na svoje školní pěvecké začátky, a prohlížel si Jonášovy noty. Nedalo mu to, vzal si kytaru a písničku si s pobrukováním přebral. „A ty máš co?“ obrátil se na Johanku a doprovodil ji také. „Zpívej pořádně nahlas, ať tě všichni slyší,“ povzbuzoval ji. Soutěž probíhala ve velikém sále základní umělecké školy ve městě. Nikolka si v předsáli pobrukovala spolu s trénujícími soutěžícími známé melodie. Jonáš zvědavě okukoval hudební aparaturu v sále a Johanka si opakovala slova písničky. Najednou měla pocit, že všechno zapomněla.

Soutěžících prvňáčků bylo jen několik, a tak všichni tři sklidili veliký potlesk. Pak už seděli v sále a poslouchali starší děti z jiných škol. „Kde je naše paní učitelka?“ rozhlézla se Johanka. „Teď vás chvíli pohlídlám já,“ usmála se na ně paní učitelka z jiné školy. „Dobře se dívejte. Než vyhlásí vítěze, uvidíte překvapení.“

A opravdu. Porota odešla, aby se pořádně poradila o těch nejšikovnějších, a mezitím přišlo na pódium několik dospělých. Byla mezi nimi i jejich paní učitelka. Všichni měli na sobě úplně jiné oblečení, než v jakém sem s dětmi přijeli. „Je takové motýlkové,“ líbilo se oběma děvčatům. Jonáš zvědavě čekal, co bude. Jejich paní učitelka se postavila za klávesy, ostatní k bicím, kytarě, flétně a houslím a začali hrát a zpívat. Páni, to byla úplně jiná muzika. Zazpívali také některé soutěžní písničky, dokonce i tu Jonášovu. „Já bych si to chtěl zkusit,“ vydechl nadšeně Jonáš. Když za chvíli pobídlí děti v publiku, kdo by se k nim chtěl přidat, nezaváhal ani chvíli. Vyskočil ze sedadla a hnal se po schůdkách nahoru na pódium spolu s několika dalšími nadšenci. Mohl si vybrat nástroj, a tak dostal malé činely a stoupl si ke klávesám vedle paní učitelky, aby byl uprostřed kapely. Dostal dokonce i vlastní mikrofon a mohl si svoji písničku znovu zazpívat. Byl to úžasný zážitek. Škoda, že tak rychle skončil. Jonášovi se ani moc nechťelo dolů.

Když už zase seděli v autobuse a vraceli se zpátky do školy, povídá jim paní učitelka. „Ve škole o tom koncertě nic neříkejte. Bude to naše společné tajemství. Takové velké překvapení na konec školního roku.“ „Já bych chtěl v takové kapele hrát pořád,“ zasnul se Jonáš. Jo a my s tebou budem zpívat,“ dodala děvčata a všichni čtyři na sebe spiklenecky mrkli.

Otázky: Co je to tajemství? Máš nějaké? Proč se tajemství neprozrazuje? Dokázal jsi neprozradit, když se ti kamarád s něčím svěřil? Má Bůh svá tajemství? Myslíš, že ti je někdy prozradí?

Modlitba: Pane Ježíši, děkuji ti za všechno krásné kolem mne. Za pěknou hudbu, barvy, filmy ..., za všechno, co dělá člověku radost a pomáhá mu dobře žít. Děkuji ti i za tajemství, která existují. Nauč mě být trpělivý, umět počkat a dodržet slovo, když někomu něco slíbím.

Pán Ježíš prozradil své tajemství jen věrným učedníkům.

Křížová cesta

„Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“

„Kluci, někomu tady vypadávají z kapes papírky, hned to posbírejte,“ huboval pan kostelník v sakristii. „Papír od žvýkačky jsem našel i u oltáře!“ Kluci mlčeli. Věděli, že Láďa má žvýkačku pořád v puse, ale nechtěli žalovat. „Kdo dnes ponese kříž?“ rozhlédl se kostelník po ministrantech. „Já.“ „Ne, tys ho nesl minule,“ ozýval se hned kolem pokřik. „Budete se střídat, polovinu Honzík, druhou polovinu Láďa,“ rozhodl kostelník. „Kolik je polovina?“ ptal se Honzík. „Polovina čeho?“ zapojil se Jonáš. „Křížové cesty přece,“ dodal Honzík. „Nevím, ale celá má čtrnáct zastavení,“ věděl Jonáš. „Takže sedm,“ spočítal si starší Láďa, „já si to pohlídnám.“ Vyšli průvodem a už u prvního zastavení Láďa neodolal a vylovil z kapsy žvýkačku. „Budu nenápadný,“ říkal si, ale málo platné, u druhého zastavení už žvýkal jako kravička. U dalšího zastavení zkoušel dělat bubliny, které se mu víc a víc dařily. Jonáše mrzelo, že na to nikdo nic neříká, ale mlčel taky. Konečně se kluci vyměnili. Láďa přestal žvýkat, zatvářil se důležitě a postavil se do čela průvodu. Jak se po sloce písničky zastavili, začal se nudit a vymýšlel, co by se dalo s tím křížem dělat. Napřed s ním jen tak trochu kýval vpravo a vlevo, potom zkoušel malé kroužky, zvedal ho nahoru a dolů. U desátého zastavení dokonce vykroužil větší elipsu. Lidé v kostele už chvíli pohoršeně vrtěli hlavami. Nakonec to Lukáš nevydržel a dal Láďovi herdu do zad: „Nechej toho!“ „Au, co je?“ Kříž se povážlivě zakomíhal a všichni se na kluky ohlédl. Pan kostelník Láďovi přísně pohrozil a velice se u toho mračil. „Vezmi si ho, mě už to nebaví,“ naklonil se Láďa k Jonášovi. „Ne, teď je to tvoje,“ odmítl nabídku Jonáš. Láďa se usklíbl, ale do konce křížové cesty se snažil nezlobit.

Sotva se průvod vrátil do sakristie, spustil pan kostelník. „Křížová cesta není žádný cirrus. Šaškovat si můžeš doma. A přezývavci do kostela nepatří,“ zakončil hromovým hlasem a obočí se mu při tom strašidelně zježilo. Vážně se zlobil. Kluci se mlčky převlékli a vyběhli ven na předjarní sluníčko. „To je kraválu, však jsem nikomu neublížil,“ postěžoval si Láďa Jonášovi, který stál nejbliž. Všechna potlačená zlost a neřešená nespravedlnost dodala Jonášovi odvalu: „V kostele bydlí Pán Ježíš. Je to jeho dům. My jsme tam jenom na návštěvě. On je Bůh a je Pánem celého světa,“ spustil na Láďu. „Nikde jsem ho tam nepotkal,“ zaraženě se bránil Láďa. „Ale dělal jsi hlouposti na křížové cestě, a kříž je svatý,“ pokračoval rozhořčeně Jonáš. „To je jakési moc přísné,“ poznamenal Láďa, ale věděl, že si to chce zapamatovat. Už třeba kvůli tomu, aby ho takový mrňous nemusel příště poučovat.

Otázka: Co je to křížová cesta? Proč a kdy se jí modlíme častěji? Kdo tě učí, jak se máš chovat v kostele? Víš, kde je skutečné Boží Tělo? Děláš znamení kříže pořádně? Proč věřící poklekají před svatostánkem?

Modlitba: Pane Ježíši, kostel je místo, kde ti vzdáváme úctu, chválu a díky, vážíme si věcí, které používáme k tvé oslavě. Požehnej každému, kdo se stará o náš kostel, a taky těm, kdo se starají o tvé věci ve světě.

V kostele se nedělá nepořádek, je to místo pro setkání s Pánem Ježíšem.

Věřím

„Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozného Syna Božího.“

„Děvčata,“ řekla Johance, Aniče a Renatě paní katechetka. „Dnes nebudete mít flétničky. Mám nemocnou maminku a musím jít domů, dát jí léky. Ledaže bychom si zahrály u nás.“ „Já půjdu s vámi,“ rozhodla se Johanka a Renča se přidala. V domě se obě zvědavě rozhlížely. Zaujal je hned velký bílý kříž s Kristem na chodbě, a také obrazy na stěnách. Johanka takovou výzdobu znala, trochu z náboženství, ale hlavně z domku, kde bydlí Jonáš. Ale Renča byla celá nespá. Posadily se v obývací do sedačky a čekaly, až paní katechetka přijde. „Proč to tu všude má?“ zeptala se Renča Johanky. „Co?“ nechápala Johanka. „No ten kříž s tím člověkem. Je to takové smutné. Já bych se bála, kdybych se na něj měla každý den dívat. V mém pokojíčku jsou jenom pěkné věci; mám tam obrázky zvířátek, hlavně koní. Chci mít svého koně a budu na něm jezdit, až budu velká,“ snažila se Renča nevnímat výzdobu místnosti. Johance kříž nevalil. „Jonáš s kluky taky mají v pokojíčku kříž a nebojí se ho. Že prý si s Ježíšem povídají,“ řekla Johanka. „To je ten člověk na něm?“ pozorovala nedůvěřivě kříž Renča. „Hmm, to by mě nebavilo. Dřív jsem si povídala s panenkami, ale teď už ne,“ dodala na vysvětlenou, ale to už přišla paní katechetka a obě si vytáhly flétny a noty. Když se pak loučily, přece jen jí to nedalo a zeptala se: „Vy si taky povídáte s tím člověkem, co je mrtvý na kříži?“ „Taky,“ zasmála se katechetka. „Ale On už není mrtvý. On žije. Bůh ho vzkřísil a On je teď pořád s námi. Povídám si s ním, aby i mě vzkřísil, až někdy umřu.“ „Aha,“ řekla Renča jen tak, protože se v tom už vůbec nevyznala. Cestou domů si obě děvčata povídala o velikonoční besídce, která bude ve škole. Pak Renču ještě napadlo: „Kde ten Ježíš bydlí, když je teď živý?“ „Já nevím,“ odpověděla Johanka. „Babička říká, že v kostele, ale tam je zima a nemá tam jídlo ani postel. A hlavně jsem ho tam zatím vůbec neviděla. Jenže já tam moc často nechodím. Zeptám se,“ rozloučila se s kamarádkou. „Jonáši,“ kde teď bydlí Pán Ježíš, když je živý?“ zajímala se Johanka, hned jak ho druhý den potkala. „V kostele. A taky třeba u nás doma, i u ostatních křesťanů.“ „Kdo to je, ti křesťané?“ nerozuměla Johanka. „To jsou ti, co v něho věří.“ „Aha, a kde u vás bydlí? Na tom kříži asi ne, že? A co u vás dělá?“ zjišťovala dál Johanka. „On může být, kde chce. Je všude, ale není ho vidět. Pomáhá nám, abychom se měli rádi a abychom nebyli dlouho smutní, když se něco nepodaří.“ „Myslíš, že někdy zajde i k nám?“ zajímalo Johanku. „On může všechno, tak určitě,“ byl si jistý Jonáš. „To asi chodí k babičce do jejího pokojíčku,“ dumala Johanka. „Ona si s ním asi taky někdy povídá.“ A těšila se, jak řekne Renči, že Ježíš možná bydlí i v domku s Renčou a jejími rodiči, i když nemají doma kříž.

Otázka: Máte doma kříž? Kde? Víš o nějakém kříži venku? Proč je dobré vidět denně Ježíšovo znamení? Jak se může kreslit symbol lásky? Jaká znáš jména Syna Božího?

Modlitba: Pane Ježíši, děkuji ti, že o tobě vím. Že vím, že existuješ, že jsi umřel a jsi zase živý a žiješ s námi. Děkuji ti, že znáš moji rodinu a pomáháš nám. Děkuji našemu Otci v nebi, že nám tě poslal.

Věřící rodina mívá doma kříž na významném místě.

Nová flétnistka

„Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“

„Příští neděli mám na flétnu hrát v kostele. Víš, místo Klárky, oni prý jedou někam pryč,“ svěřila se druhý den ve škole Renča Johance. „Ale ještě jsem tam nikdy nebyla, trochu se bojím.“ „Já jsem se taky napřed bála, když mě tam babička poprvé vzala.“ „Vážně jsi tam nikdy toho Ježíše neviděla?“ zajímalo Renču. „Ne, ale možná Jonáš jo, on je tam od malička. A pan farář ho zná dobře, ten ho viděl určitě.“ „To by mi ho mohl ukázat,“ nadchla se Renča, „abych věděla, jak vypadá a jestli mě uslyší, až budeme hrát.“ Už se zase těšila na své první veřejné vystoupení.

„Jonáši, myslíš, že by pan farář mohl Renči ukázat Ježíše?“ rozlomila Johanka o přestávce makový koláč, specialitu maminčiny kuchyně. Jonáš ho s chutí popadl: „Zeptám se ho na to ráno přede mší. Ty ho chceš taky vidět?“ „Ne,“ Johanka se bála přiznat strach z něčeho neznámého, „mně to stačí, jak je to v kostele teď.“ „Ty se bojíš?“ nezdála se nějak Jonášovi kamarádčina odpověď. „Trochu. Já se bojím cizích pánů pořád,“ přikývla Johanka. „Ale On vůbec nevypadá jak ostatní lidi. Změnil si podobu a vypadá jako malé bílé kolečko.“ „A svítí?“ vzpomněla si Johanka na advent. „Když ho pan farář drží, tak ne, ale když je doma na oltáři ve svatostánku, tak tam svítí maličké světlo.“ Jonáš už se v tom taky nějak nemohl vyznat, ale Johance to stačilo. Ale pan farář na to měl jiný názor. „Ne, Jonáši,“ řekl mu, když se seznámil s Renatčinou žádostí. „Pán Ježíš není žádné cirkusové zvířátko, které si vytáhneš z klece, aby sis ho pohladil. Ani nechce být zvědavě okukován kdejakým návštěvníkem. Proto je ve svatostánku. Ty před ním vždycky poklekneš. Proč to vlastně děláš?“ „Protože Pán Ježíš je Bůh. A protože jsem ministrant,“ dodal Jonáš s jistou dávkou hrdosti. „Správně,“ pochválil ho pan farář, „my jsme tady proto, abychom mu sloužili. A ne abychom si s ním dělali, co koho napadne. Vyřídí té Renatce, že ho jednou určitě uvidí, když za ním bude chodit častěji.“ „Stačí, když mu bude jenom hrát a zpívat?“ zeptal se Jonáš. „Pro začátek to stačí,“ mínil pan farář.

Johanka s Renčou se zatím rozhlížely na kůru. „Páni, to je výška,“ vydechla Renča nadšeně. „Neutrhne se to s námi?“ Johanka k okraji raději ani nešla. „To udrželo jinou váhu,“ zasmál se Vašek a chystal si u varhan noty. Najednou „prásk“. Rána jako z děla. Jak se Renča nahýbala, aby viděla až dolů, shodila složku s notami dolů na dlažbu. Renču to pěkně vyděsilo: „Promiňte, já jsem nechtěla,“ omlouvala se zkroušeně paní katechetce. Ale to už začala mše, a tak jí nikdo nevyhuboval, a Johanka seběhla pro spadlé noty. Flétnistkám se hraní povedlo a Renča pak řekla, že by s nimi ráda zase někdy hrála. Aspoň napraví ten hluchý začátek. A možná někdy uvidí i toho Ježíše.

Otázky: Proč chtějí lidé někoho potkat, uvidět (někoho známého)? Chtěl bys potkat skutečného Ježíše? Co bys mu řekl? Víš, co je to Eucharistie? Kdy půjdeš ke svatému přijímání? Věříš, že Ježíš i v podobě chleba může lidem pomáhat? Jak?

Modlitba: Pane Ježíši, děkuji ti za to, že jsi zůstal s námi na zemi, i když tě nevidíme tak, jako tě mohli vidět apoštolové. Věřím, že nás vidíš a slyšíš. Věřím, že nám i odpovídáš a pomáháš nám, abychom tě jednou uviděli skutečného.

*Pána Ježíše můžeme vidět v Eucharistii.
Jednou ho budeme vidět tváří v tvář.*

Kočky

„Amen, pravím vám, že jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí.“

Na sobotu se starší ministranti domluvili, že půjdou nařezat jívové ratoleti – kočky – a přinesou je do kostela. Na Květnou neděli je pan farář posvětit a pak se ponesou v průvodu. Část z nich zůstane v kostele, zbytek si lidé vezmou domů. „Já vím o krásných kočičkách,“ přiběhl za prvňáky Láďa. „Rostou v jedné zahradě, ale v domě přes týden nikdo nebydlí, oni sem jezdí jen někdy na víkend. A mají vzadu spadlý plot,“ informoval kluky. „Ale do cizí zahrady nemůžeme,“ namítl Jonáš. „Je to úplně opuštěné, tak se pojdte odpoledne aspoň podívat,“ lákal je k dobrodružství Láďa.

Strom byl opravdu veliký a krásně kvetl. Láďa vytáhl z kapsy nůž a začal ořezávat větvičky. „Mně už to stačí,“ Honzík si vzal pár ratolestí, „já musím do hudebky.“ Jonáš chtěl taky odejít, ale Láďa povídá: „Jonáši, hlídej dole, já vylezu nahoru a v koruně si nikdo ani nevšimne, když si ještě pár větviček uřízneme. A pak hned poběžíme.“ Než se Jonáš nadechl, zmizel Láďa v zahradě. Jonáš zůstal bezradně stát, v ruce držel Láďovy větvičky. V tom se ozval hromový štěkot a po chodníku se sem řítilo velké psisko. Jonáš na nic nečekal, vzal nohy na ramena a pelášil pryč. „Stůj, zastav se! Neutíkej!“ ozvalo se za ním volání a poté píšťalka, která měla zastavit psa. Dříve než pes pána uposlechl, stačil ještě rafnout Jonášovu nohu. Naštěstí zuby sklouzly po kalhotách a jen trochu natrhly kůži. Zato nohavice to odnesla pořádně. „Tak ty kradeš našim sousedům kočky?“ doběhl Jonáše udýchaný muž a dával psovi vodítko: „K čemu je potřebuješ?“ mračil se přísně a ukazoval na svazek v Jonášově ruce. „Já nekradu,“ Jonáš se hrozně styděl a klopil oči. „Na co to máš?“ hřměl nad ním přísný hlas. „Já..., já..., to není moje,“ koktal Jonáš a hanbou mu vhrkly slzy do očí. „Seber se a ať už tě tu vícrát nevidím,“ držel muž nespokojeného psa, který chtěl vyrazit za druhým uprchlíkem. Láďa totiž, jakmile uslyšel štěkot, sjel jako blesk ze stromu a dírou v plotě vzal do zaječích. „Měl bys dostat výprask,“ dodal ještě muž a podíval se na Jonášovy kalhoty, „ale to zvládnou vaši doma, až tě uvidí. A dej sem ty kočky.“ Když odešel, rozhlížel se Jonáš po Láďovi, pak zkusil i opatrně zapískat, ale Láďa nikde. Báł se jít k plotu, aby se muž nevrátil. A po chvíli stání pochopil, že Láďa už tu není, a rozběhl se domů. „No ty to schytáš,“ rozhodnotil Vojta v předstíni Jonášův zvlhed. To už tě naši s námi zítra na kočky nepustí.“ V neděli šel slavný průvod, Láďa si nesl krásné velké kočky. Ale Jonášovi se vyhýbal. „Chceš nějakou kočičku, Jonáši? Rostou nám na zahrádce,“ ozval se blízko Johančin hlásek. A už mu ze své kytičky s drobnými kožíšky jívy pár oddělila. „Půjdeš ven?“ zeptala se. „Dnes nemůžu, mám domácí vězení.“ „Cože?“ vykulila oči Johanka. „Tak já přijdu k vám. A povozím třeba Lucinku v kočárku.“ „Škoda, že se neumíš modlit,“ řekl Jonáš. „Proč?“ „To bys byla úplně nejlepší kamarád na světě.“ „Tak mě to odpoledne naučíš,“ snažila se Johanka povzbudit smutného Jonáše. A celou cestu domů přemýšlela, co se mu asi stalo.

Otázky: Co je to zrada? Ublížil ti někdo? Co se ti stalo? Co můžeš udělat, aby se to mezi vámi zlepšilo? Dokážeš nežalovat? Víš, kdo vydržel největší nespravedlivý trest? A zlobí se na nás kvůli tomu?

Modlitba: Pane Ježíši, někdo tě má opravdu rád, ale jiní tě neposlouchají a nestarají se o tebe. Taky já jsem někdy neposlušný, zlobím se na druhé a ty jsi kvůli tomu smutný. Prosím, pošli mi dobrého kamaráda, který se za mě pomodlí, když potřebuji.

Na Květnou neděli nosíme v průvodu kočky, protože si chceme připomenout jeho slávu.

Velikonoce

Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil.

Před Velikonoce bylo živo. V úterý se ve škole na chodbách objevily stolky a na nich různé výrobky – kraslice, hrníčky, zelené obilí, věnečky, perníčky, drhané ozdůbky a spousta ozdob do vlasů i na oblečení – prostě velikonoční jarmark. „Já bych si to všechno vzala domů,“ nevěděla Johanka, na co se má podívat dřív. Jonáš stál u stolku s pomlázkami ozdobenými spoustou barevných pentlíček a přemýšlel, jak to ten Vojta dělá, že má „tatar“ vždycky tak pěkný. A navíc dvoubarevný. „Neboj, to je jen do školy. Ale v sobotu si upleteme pořádný, doopravdický. Aby se nás holky bály.“ Jonáš si nebyl jistý, jestli chce, aby se ho holky bály, ale na pletení se těšil. Také měli letos poprvé chodit „hrkat“. Na Zelený čtvrtek za svítání se mu z teplé postele moc nechtělo, ale když uviděl oknem přicházet Honzík s Martinem, rychle dosnídal a vyrazili. „To je legrace, budit lidi,“ pochvaloval si Martin. Než obešli městečko, byli docela promrzlí a spěchali domů na teplý čaj. Na Velký pátek ráno se Martinovi nechtělo. Jen slíbil, že dopoledne přijde do kostela, aby společně nacvičili obřady. Ale neobjevil se. Nepřišel ani na odpolední obřady. „Kluci, skočte se zítra podívat, co s ním je, jestli neonemocněl,“ pobídl je kaplan Petr, který měl vést obřady. Jonáš přikývl, ale už teď se mu únavou klížily oči. Ráno brzy vstával, venku i v kostele byla docela zima a dnes maminka nevařila. Měli v poledne jen hustou polévku s chlebem, přes den teplý čaj a rohlíky. „Vezmi si cukroví,“ nabízela mu Johanka právě dokončené čokoládové dortíčky s lentilkou nahoře, když se u nich stavil. „Dnes ne,“ polkl Jonáš statečně sliny a raději se rychle rozloučil. Vůně byla opravdu lákavá. „Proč dnes ne?“ vyběhla za ním Johanka ven. „Protože Pán Ježíš ve tři hodiny v pátek umřel.“ „A to se kvůli tomu nesmí jíst?“ „Jenom tak obyčejně a málo, aby věděl, že nás to moc mrzí.“ „Aha, a kdy budeš moct jíst pořádně?“ „Až zítra, po Vzkříšení. To budeme mít chlebičky a koláče a cukroví. Začne veliká oslava.“ „Tak kdy jsou teda Velikonoce? Já jsem myslela, že až v pondělí, až kluci chodí na pomlázku.“ „Velikonoce jsou už od Zeleného čtvrtka, ale ty nejvíc až od Bílé soboty večer a pak už pořád, každý den,“ přemýšlel Jonáš. Během pašijí si na tento rozhovor o jídle vzpomněl a při tom usnul. Nebyť Vojty, který ho probudil, asi by spadl ze sedátka. Pořádně ho probraly až hrkačky, když přenášeli Tělo Krista do Getsemanské zahrady. V sobotu se ve všech domech uklízelo, peklo, pletly tatary a v noci po sobotních obřadech prožili i doma velikou radost ze Vzkříšení. „Jonáši, jak to mám udělat, abych měla takovou radost jako vy?“ ptala se Johanka v neděli po slavné mši se zpěvy a kadidlem. „U nás je to jako každá jiná neděle, jen jsme více unavené. A máme cukroví. Mamce navíc volali z práce, že se něco pokazilo, a ona musela odjet. Ani zítra nebude doma. „Tak přijďte zítra na oběd k nám, i s babičkou,“ vložila se do rozhovoru maminka. „Velcí kluci budou stejně pryč a my si spolu můžeme o všem pěkně popovídat. A povoziš mi Lucinku,“ mrkla na Johanku. Pak zašla ještě osobně pozvat i její babičku.

Otázky: Jak se doma připravujete na Velikonoce? Víš, kdy Velikonoce začínají? V které dny chodíte na obřady? Co na Velikonoce slavíme? Kteří Ježíšovi přátelé zjistili jako první, že jeho hrob je prázdný?

Modlitba: Aleluja! Děkuji ti, Bože, za letošní Velikonoce. Za to, že i mě jednou vzkřísíš z hrobu a dáš mi nový život.

Pán Ježíš vstal z mrtvých. Aleluja, aleluja!

Nevěřící Martin

„Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“

Martin se objevil v sakristii až v pondělí ráno: „Já jsem vážně nemohl přijít,“ řekl klukům. „Táta říkal, že chodit do kostela každý den je hloupost. A to s Ježíšem a že vstal z hrobu, si prý lidi vymysleli, aby měli co slavit. A včera i v sobotu jsme byli u strýce na závodech motorek,“ pochlubil se. Jonáš na kamaráda zaraženě hleděl. Jak ho má přesvědčit, že Pán Ježíš není vymyšlený? Kaplan Petr se na Martina otočil: „A co ty, Martine? Chceš, aby to s Ježíšem byla pravda, nebo si sem s námi chodíš v neděli zahrát jen takové divadlo pro lidi?“ „Já nevím,“ váhal Martin. „Táta říkal, že vám za to lidi dávají peníze a že on v práci taky musí dělat pořád jedno a to samé. Že to není nic pro chlapy, jen pro malá děcka a staré báby,“ zopakoval větu z domu, ale nebylo mu u toho moc dobře. „Tvoje mamka si to taky myslí?“ zeptal se kněz. „Ne, ta mě sem poslala. Protože táta usnul.“ „Radši se už oblékej,“ pobídl ho Jožka, „nebo na nás chceš čekat přes mši někde venku?“ „Ne, mně se tu líbí,“ soukal se Martin do bílé rochetky. „Počkej, máš ji naruby,“ zarazil ho nezvykle starostlivě Láďa. Sledoval pozorně celý rozhovor. Taky nemohl uvěřit, že Ježíš žije a že je třeba tady v kostele s nimi. Ještě si o tom ale netroufl s nikým mluvit. „Až po mši proženete všechna děvčata,“ zasmál se na malé ministranty otec Petr, který viděl, jak každému klukovi z bundy nebo z igelitky vyčuhuje tatar, „přijďte za mnou na lavičku, něco vám povím.“ Kluci se dnes na ministrování moc nesoustředili. Otec našťastí kázal jen chvíli. Ale i tak si Honzík stačil příšlápnout suknicu a vylít vodu na zem místo na knězovy ruce a Martin zamyšleně stál, když už ostatní dávno klečeli.

Když po mši vykonali řádně pomlázku na většině shromážděných děvčat, slečen i známých farnic, přiběhli celí uřícení k lavičce. Každému vykukovaly z kapes čokoládová vajíčka a různé dobroty, kterými byli obdarováni. „V partě je to něco jiného než chodit na pomlázku sám,“ liboval si Láďa a sedl si vedle kněze, Martin z druhé strany, ostatní stáli před nimi. Otec Petr dal každému obrázek: „Ale podíváte se na něj až doma, vydržíte to?“ „Jasně,“ ozval se sborový souhlas, který každého zavázal k boji se zvědavostí. „Ten obrázek mi posvětil papež František v Římě. Byl jsem tam letos poděkovat za dvacet let svého nového života. Když mi bylo jako tady Láďovi, vyběhli jsme s kamarádem ze školy na silnici a mě srazilo auto. Stalo se to právě před Velikonoce. A jak jsem ležel v nemocnici napojený na přístroje, setkal jsem se s Ježíšem.“ „Cože? Vy jste ho viděl?“ „Jak vypadá?“ „Co říkal?“ sypaly se otázky jedna za druhou. „Díval se na mě a podal mi obě ruce. A já jsem věděl, že neexistuje nic krásnějšího než být s ním. Proto jsem knězem, abych se ho mohl denně dotknout. „Ještě jste ho pak někdy viděl?“ zeptal se Jonáš. „Stačí jednou a už to do smrti nezapomeněš a těšíš se na něho stále víc. A teď už utíkejte k obědu,“ rozloučil se s nimi kaplan.

Otázky: Co mohlo být na tom obrázku? Podle čeho poznali učedníci Ježíše? Co řekneš, když se tě někdo zeptá na Ježíše? Víš něco o „Turínském plátnu“? Věříš, že se ti Ježíš jednou ukáže?

Modlitba: Pane Ježíši, všechno krásné a radostné nám dal tvůj Otec. I tebe, který s námi stále zůstáváš. Vyříd mu, že ho za to mám moc rád.

Blahoslavení, kteří neviděli, a přesto uvěřili.

Oběd

Tedy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.

Když přestali koledníci zvonit a bušit na dveře, bylo už skoro poledne. „Johanko, vezmi do tašky tady tu sklenici medu. A převleč se, už půjdeme, ať na nás s obědem nečekají.“ Babička při tom pocukrovala rozinkový mazanec a vložila ho do krabice. „Ještě že to není daleko,“ pochvalovala si. Jonášův taťka hosty přivítal a vedl je do kuchyně ke stolu. Z mazance měli s Jonášem neskrývanou radost, maminku zase potěšil med. „Alespoň nás bude zase plný počet, když jsou oba kluci pryč,“ nesla za chvíli maminka na stůl polévku s knedlíčky. Všichni se postavili kolem stolu a taťka začal společnou modlitbu. Johanka se v duchu podivila, co všechno ještě Jonáš umí, a přidala se také. Prostě s Marjánkou opakovala „aleluja“, kdykoliv ho ostatní vyslovili. Taťka se pomodlil i za Johančinu mamku: „Prosíme tě, Bože, abys paní Havránkové pomohl s problémem u nich práci.“ A pak už se dali do jídla. „Proč se před jídlem modlíte?“ zašeptala Johanka k Jonášovi. „Děkujeme tak Pánu Bohu, že máme dost všeho, co potřebujeme – jídla i dobrých lidí u stolu,“ odpověděla na její dotaz maminka. „A vždycky si při tom vzpomeneme i na chudé, kteří dnes žádné jídlo nemají, a poprosíme za ně.“ „A Bůh jim ho dá?“ Johanka si nějak nemohla představit, jak Pán Bůh vaří nebo nakupuje. „On umí pohnout svědomím lidí, kteří mají dost, aby se rozdělili,“ přidal se k rozhovoru taťka. Počkali, až Marjánka dojí, a maminka přinesla na stůl knedlíky, omáčku a z trouby vytáhla voňavé upečené kuře. Uprostřed toho hodování se ozval zvonek a za dveřmi stála paní Havránková. „Promiňte, já vás asi ruším od oběda. Je tu naše Johanka? Přijela jsem domů, a tam nikdo. I babička je pryč.“ Od stolu se ozval veselý smích. „Mami, kde se tu bereš?“ příběhla rozzářená Johanka, „říkalas, že budeš celý den v práci.“ „Vedoucí řekl, ať jdeme domů, že už to zítra zvládneme. A dovezl mě autem až sem, měl to při cestě.“ Johanka se podívala na babičku a obě si vzpomenly na modlitbu za mamku na začátku jídla. „Pojďte dál, dáte si s námi oběd, stejně nemáte doma nic uvařeno,“ zvala maminka nového hosta ke stolu. „To nejde,“ bránila se paní Havránková, ale vlastně byla docela ráda. Únava dvou dní udělala svoje a po obědě usnula v křesle při televizní pohádce. Taťka si vzal četu na nádobí a tentokrát zase Jonáš koukal, jak to Johance jde. Když se pak po dvou hodinách povídání a her loučili, měli všichni z toho setkání velikou radost. „Babi,“ vklouzla před večerem za babičkou do pokoje Johanka. „Myslíš, že to hezké odpoledne udělala modlitba před jídlem?“ „Já myslím, Johanko, že u nich Pán Ježíš bydlí, protože ho tam mají všichni rádi. A proto je u nich tak hezky.“ „Ale Jonáš říkal, že když se modlí víc lidí spolu, tak ta modlitba je v nebi víc slyšet. A z nebe to mamce zařídili, aby byla s námi, proto tam bylo pak tak hezky,“ ujasnila si to Johanka.

Otázky: Modlíte se doma před jídlem? Umiš jídlo pochválit, poděkovat za ně? Jaké překvapení jsi zažil? Je Bůh s tebou všude a pořád? Pozvali jste už někoho k jídlu?

Modlitba: Pane Ježíši, děkuji ti za jídlo, které doma máme. Za to, že nemusím mít celý den hlad. Děkuji za ..., kteří pro mne vaří. Děkuji, že jsi u jídla se mnou, že tě těší, když se rozdělím o dobré věci s těmi, kteří je nemají.

Před jídlem děkujeme za všechny dary a pozveme Pána Ježíše do našeho společenství u stolu.

Vedoucí

„Já jsem dobrý pastýř, znám své ovce a ony znají mne.“

„Hele, zase jeden kostelník,“ Tomáš se dvěma staršími kluky stál ráno před školou a posmíval se přicházejícímu Honzíkovi. „Třeba má Ježíška v batohu, koukneme se?“ napadlo jednoho z kluků. Honzík zbledl a rozhlížel se kudy kam. Vtom zpoza rohu vyšli Jonáš s Johankou. „Další pánbíčkáři,“ informoval Tom své parťáky. „Ti dva nám určitě tuhle taškařinu překazí,“ napadlo ho, a tak se jen dívali, jak se dvojice blíží k Honzíkovi. „Že by nám vyklopili batohy všichni tři?“ nechtěl se nejstarší čtvrták vzdát původního plánu. „Co se děje?“ Johance se tady něco nelíbilo. Podívala se na bledého Honzíka, na tři kluky a vytušila nebezpečí. „Ty se chceš prát, Tome? Tady?“ přišla nebojácně až k Tomášovi a podívala se mu do očí. „Já? Néé! Proč?“ vyhlásil Tom tváří v tvář o půl hlavy větší Johance ústup. Ale taky proto, že se z druhého konce blížila opožděná skupinka deváťáků s Vojtou uprostřed. A tak tři provokátoři popadli své batohy a zmizeli ve dveřích školy. Honzík byl celé dopoledne nesvůj. Báł se, že si na něho příště někde počkají. Ani Jonáš si nebyl moc jistý. A tak to večer pověděl mamince. A ta to hned řekla taťkovi. Taťka pak seděl dlouho s Vaškem a něco si povídali.

Další večer se u nich objevil kaplan Petr a Vaškův kamarád Dan. „Jonáši, vyříd ve škole všem klukům od vás z prvního stupně, kteří ministrují, aby tuto neděli přišli do kostela. Mám pro vás překvapení,“ řekl kněz, když s Danem odcházeli. „Určitě přijdeme,“ těšil se už teď Jonáš na neděli. Překvapení otce Petra stojí vždycky za to.

V neděli bylo v sakristii plno. I se staršími ministranty se sešlo dvanáct zvědavých kluků. „Hoši, vy všichni chodíte do stejné školy a do stejného kostela. A já bych chtěl, abychom spolu udělali partu. Dobrou a spolehlivou, která bude o každém svém členu vědět a pomáhat mu, když to bude potřebovat. Víte třeba, že kluci venku vyhrožovali tady Honzíkovi?“ „A kdo?“ ozvalo se z více stran. Kluci v hloučku byli najednou silnější a statečnější. „To je teď jedno, ale zastala se ho nebojácně holka. A přitom by to mělo být úplně opačně.“ „No jasně,“ ozývalo se v ministrantech dobré vychování z domu. „Můžeme spolu prožít spoustu zábavy, sportu i dobrodružství a při tom nikomu neublížit. A taky si vysvětlíme, co se to tu vlastně u oltáře během roku děje. Kdo chcete, přijďte v pátek v šest večer na faru,“ rozdával kaplan klukům lístečky pro rodiče. „Vy tam budete?“ zeptal se Láďa, který od Velikonoc vzhlížel ke knězi s velikou úctou. „Budu,“ slíbil kněz, „a kromě mě ještě dva vedoucí, abyste mě úplně nestrhali,“ zasmál se. Když se za velkého halasu konečně místnost vyprázdnila, přišli Vašek s Danem. „A s vámi dvěma bychom se sešli vždycky ve čtvrtek večer u mě na faře a uděláme plán. Souhlasíte?“ „To by šlo. Bez tebe, otče Petře, to ale nezvládneme,“ dívali se oba kluci s mírnými obavami za hlučnou hordou.

Otázky: Máte u vás společenství ministrantů a děvčat? Kdo se o vás stará? Co děláte? K čemu je dobrá parta věřících dětí? Proč musí všichni dodržovat nějaká pravidla? Už ses někoho zastal(a)?

Modlitba: Děkuji ti, Bože, za kněze v naší farnosti. Děkuji ti za ..., který se o nás stará. Děkuji ti za naše ministranty ..., také za děvčata ve škole ... Děkuji ti, že máš se mnou dobrý plán a že si navzájem můžeme pomáhat jít za tebou.

Ministranti se scházejí proto, aby se stali Ježíšovými kamarády.

Schůzka

„Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.“

„Holky sem vážně nemůžou?“ ozvala se první otázka pátečního podvečera, když se kluci na faře konečně trochu uklidnili a dohodli, kdo, kde a jak bude sedět. „Co budeme dělat?“ „Mohli bychom si zahrát kalčo,“ „nebo fotbal,“ „nebo hokej,“ překřikovali už zase jeden druhého. „Nebo zápasit,“ přisadil si Martin a trochu žďuchl do souseda. Jen tak nenápadně, ale ten se nedal. Na minutku zklidněný hlouček se během pár vteřin opět dostal do varu a zarazila je až Danova píšťalka. Dan cvičil jako pomocný trenér fotbalový klub žáků a věděl si i v málo přehledných situacích rady. Vašek mezitím vyvěsil veliký papír s nápisem Ministrant – Ano – Ne a rozdělil kluky na dvě poloviny. Otec Petr zapnul dataprojektor s fotkami posledního roku ve farnosti, které ještě nikdo neviděl. Když po dvou hodinách kluci odcházeli, měli už společné tajemství – první věc, která vytváří partu.

„Ty už se mnou nebudeš kamarádit, když máš kluky?“ zeptala se trochu posmutněle Johanka, když se v sobotu setkali venku. „Budou, to je přece něco úplně jiného.“ „Ale proč tam s vámi nesmíme?“ „Já bych tě tam klidně vzal, ale kluci by se nám smáli,“ řekl Jonáš. „A povíš mi, co tam děláte?“ „Učíme se, co má umět správný kluk a správný ministrant.“ „A co to je?“ vyzvíдалa Johanka. „To se nedá jen tak vysvětlit, je toho moc a bude to prý trvat dlouho. Ale nesmí třeba nadávat, rvát se, kouřit nebo se opíjet, ani se posmívat nebo krást.“ „To je přece normální,“ nezdálo se to Johance nijak zvláštní. „A taky se musíme naučit být dobrá parta, pomáhat si navzájem i druhým, když má někdo jiný nějaký problém. Třeba ve škole nebo na ulici. Budeme hrát hry, ale ne jen tak, jako karty, ale třeba hry na celý měsíc.“ „I na počítači?“ Ne, doopravdy. Na počítači máme jen takové hádanky a příběhy na doplňování. Nebo dobré filmy, co má otec Petr na faře. A budeme se učit číst Bibli. A budeme se učit v kostele, jak se co jmenuje a co se u oltáře dělá,“ vypočítával Jonáš celý plán. „Já bych taky chtěla takovou partu,“ posteskla si Johanka. „Otec Petr říkal, že přes prázdniny s paní katechetkou pro holky něco vymyslí.“ „Jak vypadá ta Bible?“ zarazilo Johanku nové slovo. „Tam je napsané všechno, co nám Pán Bůh chce říct. Všecko, co říká Pán Ježíš. Je to taková tlustá knížka. Máme ji doma. Až přijdeš, tak ti ji ukážu. Vašek má svoji a já s Marjánkou máme ještě i s obrázky. Vždycky v neděli večer si z ní spolu čteme.“ „Babička má hodně knížek, zeptám se jí, jestli má i tu Bibli,“ rozhodla se Johanka. „Mně by totiž zajímalo, co mi Pán Bůh chce říct.“

Otázka: *Jaká společenství jsou u vás ve farnosti? Chtěl bys taky někdy učit druhé o Ježíši? Kdo tě učí, co říká Bůh? Máš svoji Bibli? Proč se ořezávají stromy? Kolik větviček má zdravý strom? Nakreslil bys farnost jako strom? Kde jsi ty?*

Modlitba: *Bože, děkuji ti, že patříš do tvé farní zahrady. Ty se o nás staráš a pomáháš každému, aby byl krásný a užitečný. Nauč, prosím, lidi, aby ti víc věřili.*

Pán Bůh vychovává člověka, aby byl v životě pro ostatní lidi užitečný.

Dort

„To vám přikazuji: Milujte se navzájem!“

Paní učitelka přinesla do třídy velkou krabici. Položila ji na stůl a schválně se o ní vůbec nebavila. Úplně obyčejně začala hodina a měli si z tabule opisovat do sešitu příklady. Ale všechny velice zajímalo, co v té krabici je. David, který seděl nejbliž u stolku, to už u druhého příkladu nevydržel a vykřikl: „Prosím, co v tom je?“ Pro jistotu taky ukazoval na krabici prstem. „Nevykřikuj bez přihlášení,“ napomenula ho paní učitelka. Ale pak se usmála a řekla: „Je v ní všechno důležité o vaší třídě.“ „To budou si nějaké sešity. Nebo papíry od paní ředitelky,“ šeptala si děvčata vzadu. „Nebo knížky, možná fotky,“ dodal ještě kdosi a paní učitelka se na rušitele ohlédla. A tak se zase dali do počítání. Když zazvonilo na přestávku, začala paní učitelka krabici rozvazovat. Děvčata se zvědavě nahnula kolem stolku. „Johanko, půjčila bys mi, prosím, nůžky? Nějak se mi tu zadrhl provázek,“ zápasila paní učitelka s neposlušným uzlíkem. Kluci, kteří dováděli vzadu ve třídě, si všimli, že se u stolku něco děje, a nahnuli se mezi děvčata. Konečně provázek povolil a krabice se otevřela. Před užaslými dětmi se objevil nádherný dort plný marcipánových zvířátek. „Jé,“ ozvalo se naráz obdivné hodnocení z mnoha úst. „Ten je krásný!“ „Pro koho to máte?“ „Jonášku, pojď sem,“ pozvala paní učitelka svého nejlepšího počtáře k sobě. „Vidíš tu čokoládovou síť nahoře? Spočítej, kolik má ok. A vy, Aničko s Nikolkou, spočítejte, kolik je zvířátek.“ Obě děvčata nadšená úkolem zapoměla na vzájemné soupeření. Ostatní je pozorně sledovali. „Dvacet sedm,“ hlásil Jonáš. „Dvacet čtyři,“ zavolala obě děvčata zároveň. „Tak kolik zvířátek chybí?“ „Tři“ ozvalo se zároveň z několika stran. Paní učitelka se spokojeně usmála, že má takové šikovné děti. „Kolik je nás ve třídě?“ zeptala se. „Dvacet čtyři, s vámi dvacet pět,“ odpověděla pohotově Johanka. „To je pro nás?“ začalo dětem docházet překvapení. Paní učitelka vytáhla z igelitky malé talířky a lžičky, nechala si u sebe několik „servírek“ a začala krájet dort. „Vy máte narozeniny,“ napadlo Davida. „Ano, a chtěla jsem, abychom je teď spolu oslavili.“ „Ale my pro vás nic nemáme, my jsme to nevěděli,“ řekla Anička. „To je v pořádku,“ řekla paní učitelka. „Já vám tím dortem chci říct, že jsem moc ráda, že vás mám. Jste bezva třída a tento rok je pro mne opravdu hezký. Tak vám vlastně za to dnes já děkuji.“ Kluci se s velkou chutí pustili do zákusku. Také děvčata byla tou řečí velice potěšena. Dokonce se Nikolka na Aničku usmála, když jí dávala na lavičce její porci. „Měli bychom paní učitelce taky něco dát, ale já nemám peníze,“ ozvala se po vyučování Johanka. „Já taky ne,“ ozvalo kolem. „Tak co jí dáme?“ zeptala se Deniska a děvčata vytvořila hlouček. „Mamka teď šila takové ozdobné polštářky, třeba by nám jeden dala. „A já bych na něho večer vyšila 1. A,“ napadlo Johanku. „Ty to umíš?“ podívala se děvčata na Johanku s obdivem. „No trochu,“ Johanka se už těšila na radost, kterou dárkem udělá.

Otázka: *Co děláte ve třídě společně kromě učení? Komu jsi připravoval překvapení? Víš, co dělá radost – rodičům, kamarádovi, vyučujícím? Máš rád všechny spolužáky? Jak dáváš najevo dobrý vztah k sourozencům?*

Modlitba: *Pane Ježíši, ty jsi přinesl do světa radost od Boha v nebi. Učíš nás, jak máme tuto radost udržovat mezi sebou. Na světě je moc pekně, když radost šíříme kolem sebe.*

Když mám někoho rád, dělám mu radost.

Hry

„Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.“

„Já bych se s vámi chtěl taky kamarádit,“ přišel ke skupince kluků David. Martin totiž právě ukazoval Honzíkovi novou hru, kterou mu taťka přivezl a nahrál mu ji do mobilu. Jenže Honzíkovi maminka nechtěla mobil koupit, ba ani mu do školy půjčit svůj. „Vojta má podobnou hru na počítači, viděl jsem, jak ji hrál,“ vzpomněl si Jonáš. „Myslíš, že by nás pustili na váš na počítač?“ zeptal se Martin. „Náš nefunguje.“ „Zkusím to doma domluvit, dnes to ale nepůjde, Vojta dokončuje nějaký projekt do školy. Snad zítra, řeknu vám,“ slíbil Jonáš. „Mohl bych k vám taky přijít? Přinesl bych nějakou dobrou hru,“ zkusil to David. „Můžeš,“ řekl Jonáš, „ale až v půl šesté, já mám zítra hudebku.“ „Já mám stejně do pěti trénink, to akorát stihnu.“

„Tati, Martin má nějakou novou hru. Můžeme si to s kluky u nás zítra pustit?“ zamířil Jonáš hned po příchodu za taťkou, který už byl doma a uspával Lucinku. „Můžete, ale řekni Vojtovi, ať se na to mrkne. A v sedm konec, jasné?“ „Jasné, tati, díky,“ zaradoval se Jonáš. Celé dopoledne druhého dne se kluci těšili, jak se sejdou a zahrají si. Když odpoledne přišel Honzík s Davidem, seděl už Martin a Jonáš u monitoru. „Ukaž, co to máš?“ prohlížel si Vojta obal a vsunul CD do počítače. Proklíkal se úvodními informacemi a spustil hru. „Jo, to znám,“ zhodnotil po chvíli obsah. „Ty máš taky něco?“ obrátil se na Davida. „To je tátovo, ale můžu si je klidně brát, když chci,“ pochlubil se David. „Tak zatím hrajte tu Martinovu a pak se mrknu na tohle,“ řekl Vojta a zmizel v kuchyni, odkud něco dobrého zavonělo. Ani se nenadáli a bylo tři čtvrtě na sedm. „Kluci, za chvíli končíte,“ vstrčil hlavu do pokoje Vašek. Co to máte?“ zbystril pozornost, když zaostřil na monitor. David totiž právě předtím vsunul do počítače svoje CD. Z obrazovky se šklebily modrofialové nestvůrné obličejy ve strašidelných plamenech. Kluci vykulili oči a bez dechu sledovali obraz. Z reproduktoru se ozvaly kvílivé zvuky, rány a podivný nářek. „Vážně se na to chcete dívat?“ ozval se ode dveří Vašek. „Jo, to bude dobrý,“ vydechl Martin a nespustil oči z obrazovky. „Mně se to nelíbí,“ otočil se Jonáš na Vaška, jako by hledal pomoc. „Já mám strach,“ odvážil se přiznat Honzík. „To si zvyknete,“ snažil se David o pokračování. „Pustili byste si něco takového v kostele?“ zeptal se Vašek. „Ne,“ ozvalo se od tří ministrantů. „Proč ne?“ zjišťoval Vašek. Jonáš už pochopil, že je to na něm. „Protože je to špatné. Pánu Bohu se taková hra nelíbí.“ „Jak můžeš vědět, co se mu líbí a co ne?“ nedal se David. „Protože by s tím mamka ani taťka nesouhlasili. A protože z ní nemám radost,“ kliknul Jonáš na „Ukončit hru“. „Mně se to líbilo,“ protestoval David. „Správný ministrant se snaží o to, co se líbí Bohu. Na to máme svědomí. A taky není zbytečně zvědavý. Jestli chceš s kluky kamarádit,“ obrátil se Vašek na Davida, „tak to sem nenos. Ani to nehraj doma!“ dodal. „A stejně už je sedm hodin.“

Otázky: Proč ti doma něco zakazují? Můžeš na počítač? Co na něm děláš? K čemu je počítač užitečný? Je i nebezpečný? Jak nás chrání naše víra před zlem? Dokážeš zavčas poznat věci škodlivé?

Modlitba: Pane Ježíši, děkuji ti, že za nás stále prosíš Boha Otce. Že nás máš rád jako své sourozence a chceš, aby naše rodina s tebou byla zdravá a dobrá. Chci dávat pozor a nedělat nic, co by nám uškodilo.

Svědomí a poslušnost nás chrání před problémy.

Vigilie

„On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“

„Tak, kluci, a nezapomeňte v sobotu večer přijít,“ loučil se v týdně s ministranty pan farář. „V sobotu večer? A co bude?“ divil se Honzík. „Svatodušní vigilie. A znovu pozvěte celou rodinu,“ zval je kněz. „Vigico?“ nechápal Martin. Obrátil se na Vojtu, který ladil kytaru a vrtěl hlavou nad natvrlostí malých kluků. „Vigilie. A teď na ni máme zkoušku,“ stručně objasnil problém Vojta. „To je slavnostní očekávání a oslava Ducha Svatého vpředvečer jeho svátku,“ dodal kněz. Za chvíli přišel Vašek a pár děvčat. „Přivedla jsem Katku, hraje docela slušně na klávesy a chce nám pomoci,“ řekla Monika, která byla nejmenovanou vedoucí dívčí skupinky. „Hm,“ řekl na to Vojta a tvářil se, že je mu to jedno. Ale prozradily ho červené uši. „Vašku,“ obrátila se Monika na vedoucího, nemohly by s námi začít zpívat i ty malé holky? Víš, ty, co zpívaly na soutěži ve škole. Ať se něco začnou učit.“ „Já tady žádnou mateřskou školu nechci,“ nezdálo se to Vaškovi. Ale pak řekl: „Když nebudou otravovat, hloupě se hihňat a vezmeš si je na starost, tak klidně.“ „Já jsem je už stejně pozvala,“ nestačila Monika dodat a už přišla Terezka s Anežkou a Johanka s Renčou. Renča se po kostele trochu bázlívě rozhlížela, vlastně v něm nikdy tak doopravdy nebyla. „Tady máte noty, ale dnes raději jen poslouchajte,“ doporučila jim Monika. Při druhém a třetím opakování písniček se už ale jen poslouchat nedalo a všechny čtyři se bez problémů zapojily. Monika si všimla, že to s Johankou docela „šije“ a zkusmo jí dala bubínek. I kluci za chvíli na dobrou muziku pochvalně kývli. Do soboty proběhlo ještě několik zkoušek. „Co máte mít oblečené na to vystoupení?“ zeptala se v pátek mamka Johanky. „Úplně normálně, tak jak chodím v neděli,“ odpověděla Johanka. Chvilí bylo ticho a pak mamka řekla: „Co tam vlastně zpíváš?“ „Takové moc pěkné, veselé písničky, vlastně ani ne tak obyčejně veselé, spíš takové, že se ti při nich chce tančit. Anebo je to, jako bys ležela na kouzelném koberci a on plaval vzduchem. A někam tě nese a všechno kolem voní a je takové jako v krásném snu,“ snažila se Johanka vysvětlit mamce něco, co vlastně úplně vysvětlit nešlo. Mamka se dívala na rozzářenou dcerku a viděla na ní, že je šťastná. „Možná bych si vás mohla přijít chvíli rozdělané práce kolem. „Mami,“ chytla jí kolem krku Johanka, „já ti zítra budu se vším pomáhat, ať máš večer čas.“ Poslední paprsky sobotního sluníčka vytáhly z rozkvetlých stromů a květin večerní vůně a z otevřených vrat kostela se ven vyhrnulý první akordy. Paní Havránková tiše vklouzla do poslední lavice vzadu. Ale už další písnička ji odtamtud vytáhla, a aby na Johanku lépe viděla, přesunula se blíž. Lidé jí ochotně udělali místo. Všude kolem zněla Boží chvála, svědectví, modlitba a Boží slovo. Paní Havránková to ani moc nevnímala. Jen cítila, jak se v ní rozlévá tichý pokoj a radost, jak z ní mizí mnohaletá únava. Viděla na Johance, že dcerka našla svoji novou cestu a že ona by na ní Johance měla pomáhat.

Otázky: Jak u vás slavíte Ducha Svatého? Víš, jaké dary dává Duch Svatý? Jaké dary máš ty? Dokážeš říct vlastní modlitbu k Duchu Svatému? Čím pomáháš při liturgii?

Modlitba: Chválím tě, Bože Otče v nebi, že nám posíláš Ducha Svatého, který je v nás i všude kolem nás. Že nás chrání, učí, vede, povzbuzuje a rozveseluje. Že jsi Bohem radosti a lásky.

Duch Svatý nám dává dary a vede nás, jak je využívat k dobrému.

Šaty

„Jděte ke všem národům, získávejte mi učedníky a křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“

„Mami, čím jsou to šaty? Ty jsou krásné,“ obdivuje Johanka bílou krajkou. Všude po pokoji leží nastříhané pruhy látky a mamka sedí u šicího stroje. „Maminky třetáček se domluvily, že děvčata půjdou k prvnímu svatému přijímání ve stejných šatech. Večer přijdou na zkoušku. Tak tu, Johanko, uklid, zameť a vytri chodbu, ať je všude čisto,“ řekla paní Havránková. „Můžu si, mami, ty šaty vyzkoušet?“ nemohla Johanka od modelu odtrhnout oči. „Až večer,“ obrátila se mamka zase k práci. „Tobě to, Terezko, sluší,“ neskrývala Johanka obdiv nad starší kamarádkou. „Chceš si ty šaty zkusit?“ napadlo Terezku, která byla stejně velká jako vytáhlá Johanka. Než mamka poopravila šaty ostatním, už stály obě před zrcadlem v Johančině pokojíčku. „To je škoda, že já v těch šatech nebudu moct jít,“ mrzelo Johanku. „Proč bys nemohla?“ divila se Terezka. „Já nepůjdu k svatému přijímání, protože nejsem pokřtěná. Jonáš říkal, že chodí jenom křesťané,“ oznámila Johanka. „Tak řekneš panu faráři a on tě pokřtí,“ napadlo Terezku snadné řešení. „To by se asi mamce nelíbilo,“ znejistěla Johanka. „Víš co, pojď se v těch šatech ukázat, určitě se jí budeš líbit.“ „Paní Havránková,“ pustila se Terezka statečně do rozhovoru, „mohla bych ty šaty nechat napřesrok Johance.“ „A proč?“ vyndala paní Havránková z pusy špendlík a dokončila Anežčinu úpravu. „No, kdyby ji pan farář pokřtil, tak by šla napřesrok s Aničkou a holkama,“ nedala se zastavit Terezka. „To není tak jednoduché,“ řekla paní Havránková. „Uvidíme. A svlékni ty šaty, Johanko, ať je neušpiníš,“ poručila. „Ale sedí jí to, že?“ ujišťovala se Terezka. „Je hezká,“ pomyslela si o dcerce paní Havránková, ale neřekla nic. Děvčata se rozloučila, mamka se dala do práce a Johanka s babičkou připravovaly večeri. Maminka byla zamklá a unavená, a tak už o ničem nemluvily. Večer zašla maminka za babičkou do pokoje. Když šla Johanka spát, řekla jí maminka: „Zeptej se Jonáše, jestli by se jeho maminka mohla u nás zastavit, až půjde s malou na procházku.“ V neděli si Johanku zavolal pan farář: „Byla za mnou babička, prý by ses chtěla připravovat ke křtu. Tady máš pro mamku lístek. Jestli s tím souhlasí, ať ti ho podepíše a přineseš mi ho,“ usmál se povzbudivě na Johanku. „Co to máš? Přihlášku ke křtu?“ byl zvědavý Jonáš. „Jak to víš?“ na to Johanka. „Naše mamka byla u vás a všechno tvé mamce vysvětlila. A tvoje mamka řekla, že jí nevádí, když se budeš připravovat, a že se o to bude starat babička,“ hlásil zpravodajství Jonáš. „A neboj se,“ dodal ještě sebevědomě, „já ti vysvětlím, kdybys něco nevěděla. A taky ti půjčím Nezbedu a Cvrčka.“ „Co to je?“ zdálo se Johance těch nových informací dnes už dost. „To je časopis pro malé kluky, ale správné holky ho taky mohou číst. Máme jich doma celou hromadu. Jestli chceš, můžeš se pro nějaký hned u nás stavit,“ nabízel Jonáš pomoc. „Tak díky,“ zaradovala se Johanka, že bude mít na dlouho zajímavé čtení.

Otázky: Kdy a kde jsi byl pokřtěný? Máš pokřtěné spolužáky? Křtem dostáváš novou rodinu. Jakou? Víš, kdo jde u vás letos k 1. svatému přijímání? Proč je to taková slavnost?

Modlitba: Dobrý Bože, děkuji ti, že jsem pokřtěný ve jménu tvém, i jménu Ježíše, tvého Syna, i jménu Ducha Svatého. Jsem tvé dítě, patřím do rodiny tvé církve, která se za mne modlí. V ní mohu být s Ježíšem jako jeho kamarád.

Ke svatému přijímání je důležitý křest a dobrá příprava.

Neděle

„Není člověk pro sobotu, ale sobota pro člověka.“

Jonáš vstal v neděli brzy a těšil se, že se podívá na televizi. Kluci říkali, že jsou tam ráno dobré programy. „Dobré ráno, Jonášku,“ uslyšel maminku, „přines mi prosím ze skříňky dvě čisté plenky. A tohle odnes do koupelny. Až se umyješ a oblékneš, namaž v kuchyni pro sebe a pro Marjánku vánočku, máslo je v misce. Taťka je s kluky pryč, musíme to dnes zvládnout sami.“ „Já se chci dívat na televizi,“ protestoval Jonáš. „A přines mi ze spíže zeleninu do polévky; velkou mrkev, dvě cibule a petržel,“ pokračovala mamka, jako by nic neslyšela. „V neděli se nepracuje,“ mračil se Jonáš, ale udělal, co po něm maminka chtěla. Hned po snídani se zvedl, že už utíká do kostela. „Děkuji za pomoc,“ zavolala za ním maminka a oblékala obě své holčičky. „Co to tu tak smrdí?“ vyhrkl Jonáš hned po pozdravu v sakristii. „Služba včera nevyměnila kvítka,“ zabručel kostelník. „Jozifek to už přinesl sem a vysypal do kýblů. A ty to s ním vynesíš do kontejnerů za kostelem. Aspoň to bude rychleji.“ „Ale v neděli se nepracuje,“ bránil se zase Jonáš. Jenže v té chvíli už držel v ruce kbelík a s páchnoucím obsahem raději utkal ven. „Vypláchni to venku vodou u kohoutku a přines čisté,“ volal za ním kostelník. „Co tu děláš?“ potkala se s ním u vody Johanka. Přišla také dřív, protože ji babička poslala s krásnou kyticí na dědečkův hrob, a tak si šla nabrat vodu. „Ále,“ byl Jonáš pořádně rozmrzelý, „je neděle, a pořád dnes musím něco dělat.“ „Johanko,“ ozval se za nimi otec Petr, který přišel pro čistou vodu, „zlobila by se babička, kdybys nám tu kyticí dala dnes do kostela? Ať je alespoň před oltářem něco hezkého.“ „Ona se určitě zlobit nebude,“ předávala Johanka knězi kyticí, „já mohu skočit domů ještě pro další.“ „Jonáši, běž s ní, ať jí s tím pomůžeš,“ poslal ho otec Petr s Johankou. Jonáš už už chtěl říct své dnešní „v neděli se nepracuje“, ale když ho poslal kněz, tak nic neříkal. Babička Havránková připravená odejít do kostela si rychle přezula boty a nastříhala další květiny. Zrovna je rozdělila do dvou kytiček a každému dala jednu. „Dáte to na oltář do dvou váziček,“ obrátila se k Johance. „Dědečkovi na hrob vezmeme příště,“ dodala za utíkající dvojicí. „Já ti teď ale nepomohu,“ obrátil se v poklusu Jonáš k Johance, „to bych se nestihl obléknout na ministrování.“ „Já to zvládnu,“ kývla Johanka. Už jednou v kostele s babičkou strojila oltáře a věděla, kde jsou vázičky. Oblečený a připravený Jonáš se podíval do kostela a viděl, že je tam už plno. Lidé seděli a čekali na začátek mše. Vzpomněl si, že se Johanka před tolika lidmi bojí, a tak šel za ní: „Ukaž, já to tam dám,“ a sám zanesl vázičky na oltář. „Díky,“ potěšilo to Johanku a pospíchala za babičkou. Na konci mše nastal vzduch v kostele rozruch. Někdo starší tam omdlel. Lidé udělali místo a za chvíli přijela záchranka. Vyběhl zdravotník, poslechl si srdce postiženého a pak ho společně naložili do sanitky, která ho odvezla do nemocnice. „Tak co, Jonášku, myslíš, že by bylo správné, kdyby třeba zdravotníci řekli, že v neděli nic nebudou dělat?“ zeptala se ho maminka, když šli spolu domů.

Otázky: Je u vás neděle jiná než ostatní dny? Co děláte? Co hezkého jsi v neděli zažil? Kdo v neděli musí pracovat? Proč Bůh chce, abychom svétli sedmý den?

Modlitba: Pane Ježíši, tys uzdravil nemocné ve sváteční den, abys lidem dokázal Boží lásku. Prosím tě, aby se neděle stala pro každého člověka dnem, kdy se s tebou setkává. A taky s těmi, kdo ho mají rádi.

V neděli si máme dělat vzájemně radost.

Mobil

„Je-li království vnitřně rozděleno, nemůže obstát.“

Jonáš vešel do třídy a zarazilo ho podivné ticho. Všichni se dívali na Aničku, která plakala. „Co se stalo?“ nějak se mu to celé nelíbilo. „Ukradly mi mobil,“ ukázala Nikola prstem na Aničku a na Johanku. „To není žádná pravda, nic jsme nikomu neukradly,“ ohrazovala se Johanka a podívala se na Jonáše. Copak někdo tady ve třídě může uvěřit takovému nesmyslu? Všichni vědí, že Anička je poslušné, hodné děvče, které ostatním vždycky pomáhá. A o Johance nemohl už vůbec nikdo nic špatného říct. „Tak celé znovu. Jak to bylo?“ snažila se paní učitelka zorientovat v nepříjemné situaci. „Přišla jsem do třídy,“ začala rozhořčeně Nikola, „a ty dvě se mi hrabaly v batohu. A teď mi chybí mobil.“ „Měla jsi ho tady určitě?“ zeptala se paní učitelka. „Měla,“ tvrdila Nikola, „ještě jsem se ráno pro něj vracela do kuchyně.“ „Viděl ještě někdo z vás Johanku s Aničkou u toho batohu?“ vyzvíдалa dál paní učitelka. „Jo, my jsme je viděli, hned jak začala Nikola ječet. Obě tam dřepěly, ale neměly nic v ruce,“ oznámil David. „To stihly schovat,“ usoudila Nikola. „Co jste v tom batohu hledaly?“ obrátila se paní učitelka na Johanku, protože z plačící Aničky by teď nic nedostala. Ale i Johanka se zalykala nespravedlivým obviněním a křivdou. Cítila, že se na ně všichni dívají jako na zlodějky. Jako by je najednou neznali. Jonáš se zamračil a řekl rozhodně: „Johanka nekrade. A Anička taky ne,“ podíval se přísně na své kamarády ministranty. „Tak, Johanko, řekneš nám, jak to bylo?“ zeptala se vlídněji paní učitelka. „To je přece jedno, jak to bylo, já nemám mobil,“ vskočila jí do řeči rozzlobená Nikola. „Teď buď ticho,“ napomenula ji paní učitelka, „víš, že sem nemáš mobil nosit.“ Anička najednou sebrala sílu a ozvala se: „Chtěla jsem Johance ukázat nové svítící fixy. Jak jsem se otočila, vypadlo mi z pouzdra ořezávkto. Je to takový skákací míček. Odrzil se od lavice a skončil u Nikolky v batohu. Ona tu nebyla, tak jsme ho chtěly hned vyndat,“ skončila docela tiše Anička. „A máte ho?“ zajímalo paní učitelku. „Ne, protože Nikola přišla a hned začala křičet. A pak řekla, že nemá mobil,“ doplnila Aničku Johanka. „Nikolko, podívej se, prosím, do batohu, jestli tam to ořezávkto ještě máš,“ vybídla ji paní učitelka a šla se s ní podívat. „Jo,“ vyhodila ho Nikolka na zem. „Tak to bychom měli jednu věc. Ale co ten mobil?“ zeptala se paní učitelka dětí. „Ať vám Nikola řekne číslo a vy jí zavoláte. A mobil se ozve u toho, kdo ho má u sebe,“ napadlo Jonáše rozhodnutého Johanku stůj co stůj zbavit podezření. Paní učitelka si přinesla mobil, vyfukala číslo, ale nic. Bylo ticho. „To ho určitě vypnuly, aby nezvonil,“ nevzdávala se Nikola. Za chvíli zazvonil mobil paní učitelce. „Dobrý den, tady Horák, Nikolčin otec. Stalo se něco, že voláte, paní učitelko?“ „Ne, nestalo, jen hledáme Nikolčin mobil,“ vydechla s úlevou paní učitelka. „Zapomněla si ho v předsíni na botníku. Tak na shledanou,“ rozloučil se pan Horák.

Otázky: Co myslíš, že se pak dělo ve třídě? Víš, co je to falešné, křivé obvinění? Dokážeš se zastat, když je někdo neprávem obviňován? Už jsi stál někdy sám proti ostatním? Kdo se tě zastal?

Modlitba: Pane Ježíši, tebe falešně obviňovali. Dokonce se proti tobě snažili obrátit i tvou rodinu. Pomáhej mi, abych se nebál hledat pravdu a abych neublížoval druhým podezřením a odsuzováním.

Vždy máme hledat pravdu a věřit v dobro v druhém člověku.

Školní akademie

„Je jako hořčičné zrno: když je zaseto do země, je menší než všechna semena v zemi; ale když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny...“

Letos poprvé uspořádala škola na konec roku školní akademii. Když se sál začal plnit rodiči, prarodiči a dalšími příbuznými a známými, dostali malí účinkující docela trému. Vzrušení panovalo i v první třídě. Děvčata si upravovala vlasy, někteří naříkali, že zapomněli slova, nebo něco hledali. Každý měl v pásmu nějaký úkol, zahajovali vlastně představení celé školy. „Jonáši, Renatko, Johanko, pojďte ke mně,“ volala paní učitelka své nejlepší zpěváčky. „Chci vám poděkovat, že jste dokázali udržet naše tajemství ze soutěže a že jste nic neprozradili.“ „Cože? Jaké tajemství?“ hrnula se zvědavě děvčata ke stolku. „Překvapení pro celou školu,“ napínala je paní učitelka. Ale pak už se seřadili a přemístili do sálu. Trio malých zpěváčků zahájilo kulturní odpoledne a sál jim upřímně zatleskal. Johance s Renatou se povedl i následující flétnový duet. Všechny třídy se vystřídaly v pestrém programu. Největší obdiv ale sklidili neznámí dospělí hudebníci, kteří v závěru programu i s paní učitelkou rozložili na pódiu své nástroje. Jonáš, Johanka a Renča na sebe spiklenecky mrkli, a vtom si je všechny tři zavolala paní učitelka. Když kapela spustila, hrál Jonáš na bicí a Johanka se vystřídala s Renatou ve zpěvu a hře na flétnu. Diváci v sále byli nadšeni a přidávali se ke známým písničkám. Po programu se vytvořily hloučky známých, kteří si o všem povídali. „Vy jste s Johankou dokázala za půl roku tolik práce, co jiným trvá dva roky,“ chválila paní katechetku vedoucí družiny. „Johanka má velký talent, hraní jí jde skoro samo,“ bránila se katechetka chvále, „ale paní Havránkové bychom měli dcerku pochválit.“ „Ty máš ale šikovnou holku,“ obdivovaly kamarádky paní Havránkové Johanku, když se s ní daly do řeči. I pan farář se tu zastavil: „Chci vám za Johanku poděkovat,“ řekl jí. „Co udělala?“ potěšilo to paní Havránkovou. „Je milá, pracovitá a umí dělat lidem radost. Ví, kde je potřeba pomoci,“ vypočítával pan farář. „A za to vděčí vám, to je vaše výchova a jistě hodně obětavosti,“ podával jí srdečné ruku. „To je hlavně babiččina práce,“ byla už trochu rozpačitá paní Havránková. „Vlastně mi s výchovou pomáhají různí lidé,“ dodala, když uviděla Jonáše s kamarády. Pak už rychle spěchala domů. Napadlo ji, že by s babičkou mohly upěct nějaké dobroty a pozvat Johačiny spolužáky z náboženství na společnou oslavu konce roku. A taky musí Johance došit ty šaty. Ze všeho za ten rok nějak vyrostla. Když k nim večer přiběhl Jonáš, zarazil ho na chodbě nezvyklý smích a hlasité povídání linoucí se z kuchyně. Tak veselou paní Havránkovou vůbec neznal. „Jonáši, založíme si kapelu?“ byla nadšená Johanka. „Mně ty housle budou ještě dlouho trvat. Ale na bicí tě doprovodím,“ plánoval společnou uměleckou budoucnost Jonáš.

Otázky: Jakou dobrou věc ses už naučil? Co umí tvoji sourozenci, spolužáci? Cvičíš, trénuješ poctivě? Snažil ses dobře se do školy připravovat? Za které lidi, kteří tě něco učí, dnes můžeš Bohu poděkovat?

Modlitba: Dobrý Bože, ty vkládáš do každého člověka nějakou krásnou vlastnost, aby svět byl lepší. Chci poznat, co jsi dal mně. Víím, že ji mám proto, abych dělal druhým radost.

Pán Ježíš řekl, že království Boží je jako strom vyrůstající z malého semínka.

Kuchařka

„Jeho jméno je Jan.“

„Dnes máme poslední hodinu náboženství,“ řekla paní katechetka. „Než vám rozdám vysvědčení a něco dobrého, povězte mi, kam pojedete o prázdninách.“ Ve chvílce bylo plno halasu. „A co ty, Johanko, ty nikam nepojedeš?“ obrátila se vyučující na mlčící děvče. „Mamka nemá o prázdninách dovolenou a tábor stojí hodně peněz,“ odpověděla Johanka. „Náš farní tábor je ohrožený,“ obrátila se paní katechetka zase na děti, „protože paní kuchařka spadla a ošklivě si zlomila nohu. Zkuste se doma poptat, kdo by nám mohl vařit,“ požádala je nakonec, než se všichni vyhrnuli ze školy na společnou zmrzlinu. „Zeptám se babičky,“ řekla Johanka Jonášovi, „ona byla taky kuchařka.“ „A já tety Jany, ona na tom táboře vařila vloni,“ vzpomněl si Jonáš. „Mami, mohla bys, prosím, zavolat tetě Janě?“ přiběhl Jonáš hned do pokoje za maminkou. „Vítám tě ze školy,“ nezapomněla maminka na rozdíl od Jonáše pozdravit. „Zavolat bych jí mohla, stejně jsem se chtěla zeptat, jak se cítí. Ale k čemu potřebuješ tetu ty?“ zajímalo maminku. „Nemáme na tábor kuchařku, a ona přece vloni vařila.“ „No letos pojedete v tu dobu do porodnice, a ne na tábor,“ zasmála se maminka, „budeš mít bratrance, Jonášku.“ To se Jonášovi velice líbilo. „Ale kdo bude vařit? A Johanka jet nemůže,“ vzpomněl si pak zase na mrzutosti. „Johančina babička je dobrá kuchařka. Možná, kdyby ji požádali, že by to zvládla. Však Johanka už sem běží,“ podívala se na ulici maminka. „Babička slíbila, že to zkusí,“ sdělovala Johanka dobrou zprávu, „když jí pomůžeme. Tak já to poběžím říct do školy paní katechetce.“ „Běžím s tebou,“ těšil se Jonáš, jak jí prozradí, že bude bratrance. „Jak se vlastně bude to miminko jmenovat?“ zarazil se ve dveřích. „Ještě nevím, možná po tetě – Jan. Ale možná mu dají úplně jiné jméno,“ řekla maminka. „Takže je to kluk,“ zaradoval se po dvou sestřičkách Jonáš. „Teta se strýcem v neděli přijedou, tak se jich můžeš zeptat. Ale klukovské miminko bude stejné jako naše Lucinka. Ještě si počkáš, než si budete spolu hrát,“ maminka tou informací trochu Jonáše zklamala.

Paní katechetka byla rychlým nalezením nové kuchařky opravdu potěšená. Hned někam telefonovala a pak řekla, že se po škole za babičkou zastaví. „Ty, Johanko, pojedíš na tábor jako babiččin pomocník. A jak to bude s placením tábora, to se u vás s mamkou určitě domluvíme,“ řekla nakonec. Všichni se začali na prázdniny těšit, každý den víc a víc. Čekala na ně spousta zážitků a dobrodružství. Taky budou jako kamarádi zase všichni spolu. Když se v neděli zeptal Jonáš strýce na jméno jejich chlapečka, co se má za pár týdnů narodit, řekl mu strýc: „Najdi si to v Bibli. Je to Lukášovo evangelium, v první kapitole, verš 63.“ Protože u toho byla i Johanka a protože se Jonáš jako správný ministrant už přece jen trochu v Písmu vyznal, nedalo jim hledání žádnou velkou práci. „Těšení je moc dobrá věc,“ zhodnotil všeobecnou spokojenost z přicházejících dnů Jonáš.

Otázky: Víš, co znamená jméno Jan? Víš, co znamená tvoje jméno? Kdo je tvůj ochránce v nebi? Pojedeš někam o prázdninách? Pomáháš v kuchyni při vaření? Co už umíš uvařit?

Modlitba: Dobrý Bože, děkuji ti za letošní školní rok. Za všechno, co jsem se naučil. Zvláště ti teď děkuji za prázdniny, za to, co všechno nového mě potká. Děkuji ti také za všechny, kteří se o mě budou starat. Prosím tě, požehnej jim.

Jeho jméno je Jan.

